

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΑΡΙΘ. 1086

1-30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: 'Η Θάλασσα (κ. Κ. Παρρέν).—'Η δύο φίλες.—'Αόγια τής καρδερίνας μου ποίημα (κ. Αικ. Κατσιφόϋ).—'Από τὴν Θερινὴ Ζωή.—'Τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο.—'Τοῖκότο Ματθίλδης Σεράο.—'Από τὴν Ζωὴν τοῦ Φαλλήρου (κ. Κ. Παρρέν).—'Τὸ 'Ελληνικὸν διήγημα (κ. Κ. Παλαμά),

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

'Αντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικόν Φρ. 10
διὰ τὸ ἐξωτερικόν Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

'Οδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς 'Εφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

'Εκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχ.

Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀγτι-
τίμου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ
καὶ εἰς τοκομερίδια.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν ἀπὸ 1 'Ιανουαρίου καὶ εἶναι
ἐτήσιοι.

Τὰ μὴ δημοσιεύμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσουν
σῶμα καλλιτεχνικόν καὶ ἀγαλατωδες; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ
νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

NEON ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

'Οδὸς Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτε-
χνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς

Πριγκηπίσσης 'Ελένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 1-30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1086

ΘΑΛΑΣΣΑ

Φωτιά, θάλασσα καὶ γυναίκα. Τρία μεγάλα καλά.

Μετὰ τὴν φωτιά ἢ θάλασσα. Συκοφαντι-
μένη καὶ αὐτὴ ἄδικα μεθ' ὅλες τῆς εὐεργεσίας
ἧς χαρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον, στοιχεῖον ἀπα-
ραίτητον τῆς ζωῆς, χάρις καὶ ἀπόλαυσις τῶν
ματιῶν, πηγὴ ἀνεξάντλητος θησαυρῶν καὶ ἀπο-
λύσεων.

'Η θάλασσα κόσμος ὁλόκληρος μυστηριώδης,
μὲ τὰ δάση καὶ τοὺς κήπους του, μὲ τοὺς ὀ-
ρατοὺς καὶ ἀοράτους πληθυσμούς του, μὲ τὰ
βασίλεια καὶ τὰς φυλάς του μὲ τὴν ποικιλίαν
τῶν λαῶν του, μὲ τοὺς ἰδανικοὺς ἔρωτας ποῦ
ἀνάπτουν φωτιὰς καὶ πυρκαϊὰς μέσα εἰς τὰ κι-
νηματικὰ βᾶθη του.

Κάτω ἀπὸ τὴν ὑγρὴν ἐπιφάνειαν ποῦ καθρε-
φτίζει τὸν οὐρανὸν πλημμυρεῖ εἰς χερμάρους
φωτεινῶν ἀκτίνων, ποῦ θεμελιώνει μαγικὰ πα-
λάτια καὶ βυθίζει κιονοστοιχίας ὡς τὰ ἀπότατα
βᾶθη φανταστικῶν νεῶν, ἀνοῦν παράδεισοι
ζωῆς καὶ τάφοι θανάτου, τοὺς ὁποίους σκεπάζει
τὸ ρυθμικὸν κύμα καὶ συγκλονίζουν καὶ συντα-
ράσσουν αἱ ὀρμητικὰ καταιγίδες.

'Απληστος καὶ ἀχόρταστος ὁ ἄνθρωπος δὲν
ἠρέσθη εἰς τὰ πλούτη καὶ τοὺς θησαυροὺς ποῦ
τοῦ ἐχάρησεν ἡ γῆ μὲ τόσην γενναιοδωτεία. 'Η-
θέλησε καὶ ἐπόθησεν, ζῶν αὐτὸς τῆς ζωῆς, του-
λάχιστον ὑπὸ τὴν σημερινὴν ἐξέλιξίν του νὰ
ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ ἀπόρητα βᾶθη τῆς θαλάσ-
σης, νὰ ἐκβιάσῃ τὰ μυστικά της, νὰ ζητήσῃ

τὴν ζωὴν τοῦ ἀπεράντου κόσμου της, τοὺς
ἀδλαβεῖς πληθυσμούς της διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὀλί-
γην ἀκόμη χαρὰν, διὰ νὰ χορτάσῃ τὰ λαί-
μαργα ἐνστικτὰ του, διὰ νὰ ἐμπορευθῇ καὶ ἐκ-
μεταλλευθῇ τοὺς θησαυροὺς της.

Καὶ ἀφοῦ ἔβουξε τὴν ξηρὰν μὲ τὸ παραγωγὸν
ἄροτρον καὶ ἀφοῦ ὑπέταξεν ὅλα τὰ πλάσματα
τῆς φύσεως εἰς τὰς ὀρέξεις του καὶ ἀφοῦ μὲ
σκληρότητα ἀνήρρεσε τὴν ζωὴν ἀκόμη τῶν ἀκί-
κων ζώων ποῦ τὸν ἐθρέψαν μητρικὰ μὲ τὸ γάλα
των καὶ τὸν ἐθέρμαναν μὲ τὸ μαλλί των, ἐσκέ-
φθη νὰ κατακτήσῃ ἐντελῶς καὶ τὸν ρευστὸν κό-
σμον, στοιχεῖον ξένον πρὸς τὴν φύσιν του.

'Απληστος καὶ υπερήφανος, κατακτητὴς, ἤθελε
τρόπον νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν θάλασσαν, νὰ γίνῃ
κύριος καὶ ἄρχων της, νὰ ζεύξῃ τὰς ὑγρὰς ἀ-
ποστάσεις, νὰ χορτάσῃ τὴν περιέργειάν του,
νὰ κοινωνήσῃ μὲ κάθε χαρὰν καὶ κάθε λαόν,
καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἄστατη καὶ ἀκούμητην
νοσταλγίαν ποῦ ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ
κυριότης τῆς γῆς.

Ζῶν χερσαῖον αὐτὸς ἐνίκησε τὴν φύσιν του
καὶ ἐγένεν ζῶν θαλασσίον. Εἶτε μὲ μονόξυλα
εἶτε μὲ κουπιὰ καὶ μὲ ἰστία, εἶτε μὲ τὸν ἀτ-
μὸν ἐβάδιζε κατακτητὴς θρασὺς καὶ υπερήφανος
ἐπάνω εἰς τὰ κύματα ἀψήφησε τὰς τρικυμίας,
ἐπεριφρόνησε τὴν ὀργὴν τῶν ἀνέμων καὶ ἀνέλαβε
τὴν πάλιν τὴν τρομερὰν μὲ μόνον ὄπλον τὴν
μικρὰν μετακλίνην πυξίδα, ποῦ τὸν ὀδηγεῖ εἰς
τὸν τρικυμιῶδη δρόμον του, μὲ μόνην δύναμιν

τόν μικρόν ἔλικα ποῦ στρέφει καὶ κινεῖ ἀκούρα-
στος ὁ ἀτμός.

Καὶ δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτό. Ἄν καὶ γνωρίζει
πόσοι κίνδυνοι κλείονται εἰς τὰ βάρη τῶν θα-
λασσῶν, ἂν καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀπεκάλυψεν
ὅλας τὰς ἀβύσσους τῶν χωρῶν βάθος βυθῶν, καὶ
ὅλην τὴν ἀγριότητα τῶν τεραστίων θηρίων ποῦ
κρύπτονται μέσα εἰς σκοτεινὰ καὶ ἀόρατα σπή-
λαια, ὅμως ἐτόλμησε νὰ κατεβῆ εἰς τὰ φοβερὰ
αὐτὰ βάρη διὰ νὰ συλῆσῃ καὶ νὰ θερίσῃ νέα
κέρδη καὶ νέους ἀνεκμεταλλεύτους θησαυρούς.

Καὶ ἡ θάλασσα, ἡ ὠραία καὶ γόησσα θάλασσα
ὑπετάγη ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος εἰς τὴν κυριό-
τητα αὐτῆν. Καλὴ καὶ γενναία ὅπως εἶναι ὅλοι
οἱ ὠραῖοι καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ δυνατοί, ἀνοιξε
τὰ δροσερὰ στήθη της καὶ ἐδέχθη τὸν θρασὺν
κλέπτην καὶ ἐξωγόνησε σὰν μητέρα τὴν ἀχόρ-
ταστη ψυχὴν του εἰς τὴν νέαν αὐτῆν εὐτυχίαν
καὶ χαρὰν. Καὶ ἔγεινε τὸ ἀπέραντο καὶ ὀλομέ-
ταξο καὶ ἀσημοκέντητο δροσερὸ σεντόνι ποῦ
δροσιζει τὸ σῶμα του ὅταν ὁ ἥλιος λούει τὴν
γῆν μετὰ τὴν φλογερὰν πνοήν του. Καὶ σκορπᾷ
γύρω εἰς τὴν γῆν καὶ ὑπὲρ τὴν γῆν τὰ ζωογόνα
στοιχεῖα της ἀπὸ τὸ ἰώδιον ποῦ τονώνει καὶ
θεραπεύει κάθε πληγὴν καὶ κάθε ἀδυναμίαν ὡς
τὸ ράδιον τὴν φωτεινὴν καὶ ὑπερλαμπρὸν ἀκτῖνα
ποῦ χαρίζει τὴν ζωὴν καὶ ξαναγεννᾷ τὴν νεό-
τητα.

Καὶ ἀπλώνεται χάσμα καὶ εὐδαιμονία καὶ
ἀπόλαυσις τῶν ματιῶν, καὶ θέσμα μεγαλόπρε-
πον εἰς χίλιες θαυμασιὰς εἰκόνες. Πότε καθρέ-
πτῃς ἀπέραντος ποῦ καθρεπτίζει ὅλην τὴν
ποίησιν τῆς ἀκρογαλιᾶς καὶ ὅλην τὴν ἡμερίαν
τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τὸν ἀναριθμητὸν κόσμον τῶν
ἀστρῶν. Καὶ πότε τρικυμισμένη εἰς ἓνα ἀτε-
λειώτο τῶν κυμάτων δρόμον, εἰς ἓνα ἀκούραστο
κυνῆγι, ἀρχίζει ἀπὸ κάθε διεύθυνσιν τοῦ ἀπεί-
ρου καὶ ὑπερπηδᾷ κάθε ἀπόστασιν γιὰ νὰ ξε-
σπάσῃ μετὰ χίλια ἀφρισμένα στόματα εἰς τῆς
ὠραίας ὄχθης εἰς τὰ ἀκρογαλιὰ τὰ συνοικισμένα
ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τῆς στιγμῆς αὐτῆς τῆς δύσκολης ποῦ
γεννοῦν οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ τρικυμία, εἰς τὴν ὀρ-
μητικὴν αὐτῆν μακίαν τῶν κυμάτων ποῦ ὑψώ-
νονται κάποτε φρούρια κινήτῃ καὶ ἀπόρητῃ ἐμ-
πρὸς εἰς τὸν τολμηρὸν θαλασσοπόρον καὶ ποῦ
ἀνοίγουν στόματα ἀπειλητικὰ ἔτοιμα νὰ κατα-
βροχθίσουν κάθε τι ποῦ ἀψηφᾷ τὴν δύναμίν των,
ὁ ἄνθρωπος ξεχνᾷ ὅλας τῆς εὐεργεσίας καὶ ὅλα
τὰ δῶρα καὶ ὅλην τὴν καλωσύνην τῆς θαλάσ-
σης. Καὶ σβύνει ἀντὶ μετὰ μαύρη πινελιὰ
κάθε χρέος του, κάθε ὀφειλὴν του πρὸς τὸν ἀ-
πέραντον ὑγρὸν κόσμον. Καὶ ἀγνώμων, ἄδικος,
ἀχάριστος τὴν βραπτίζει μετὰ ἓνα ὄνομα ποῦ

ἰσοδυναμεῖ μετὰ ὕβριν καὶ μετὰ κατάραν : Κεκὴ
θάλασσα !

Ἄσφοδος τόσο ὅσο καὶ ἐγωιστής, μωρὸς τόσο
ὅσο καὶ ἀνόητος ὑψώνει εἰς ἀξίωμα τὸν χαρα-
κτηρισμὸν αὐτὸν ἀδελφώνει τὴν θάλασσαν μετὰ
τὴν φωτιὰ ὡς στοιχεῖα βλαβερὰ εἰς τὸν ἄνθρω-
πον.—Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀσφίαν του αὐτῆν
λησμονεῖ ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ἄνθρωπος ὡς αὐτός,
καὶ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος καὶ εὐεργετικὴ εἰς
τὴν ζωὴν τὴν περικλείει καὶ αὐτὴν εἰς τὸ ἀνόη-
τον ἀξίωμα του : Φωτιὰ, θάλασσα καὶ γυναῖκα
τρία μεγάλα κεκά.

K. ΠΑΡΡΕΝ

Η ΔΥΟ ΦΙΛΕΣ

Τὰ σύννεφα ἄσπρα, βαρεῖα, ἀπλώθηκαν ὀλο-
ένα πιὸ πυκνά, σκεπάζοντας καὶ τὸ πιὸ μικρὸ
γαλάζιο κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ. Ὅλα σκοτεινία-
σαν γύρω, μονάχα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλη-
σοῦλας φάνηκε πιὸ ζωηρὸ τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς
τοῦ καντηλιοῦ. Ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ σὲ
χοιτρὸς σταλαγματιές, καὶ ἡ μεγάλης ἀσημένιες
λεῦκες ἀνατρίχιασαν, καὶ τὸ βρεγμένο χῶμα
ἔχυσε ὀλόγυρα μιὰ παράξενη μυροδιά. Τὴν
ἀνάνευσαν μὲ ἀπόλαυσι ἡ δυὸ κοπέλλες ποῦ
περπατοῦσαν ἡσυχῆς κάτω ἀπ' τὰ γέρικα δέν-
δρα, ἀδιάφορες γιὰ τὴν βροχὴ, ποῦ στόλιζε μετὰ
διαμάντια τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς μιᾶς, τὸ καστα-
νὸ κεφάλι τῆς ἄλλης. . .

Γέλασ' ἡ καστανὴ κοπέλλα ἐνῶ κύτταζε γύ-
ρω της. Τὰ δέντρα, ξεπλυμένα ἀπὸ τὴν σκόνην
ἀπλωναν τὰ κλαδιά τους ὀλοπράσινα, ἡ φύσις
ἐφαίνετο σὰν νὰ ζωντάνευε κάτι ἀπ' τὸ χαί-
δευμα τῆς βροχῆς.

Ὅλα αὐτὰ τὴν ἔκαναν χαρούμενη καὶ κατὰ
σὰν δροσιὰ ξεχειλίσει μέσα σ' τὴν καρδιά της.

— Μπα, ρώτησ' ἔξαφνα τὴν φίλην της, τί
ἔπαθες καὶ στενάξεις ; Κύτταξε τί ἔμορφα ποῦ
εἶν' ὅλα σήμερα !

— Γι' αὐτὸ λυπᾶμαι, εἶπ' ἡ ξανθὴ γυρί-
ζοντας τὸ ὠραῖό της πρόσωπο. Ἦθελα νὰ ἦταν
κοντὰ μου αὐτὸς ποῦ ἀγαπᾷ. Θὰ τοῦ μιλοῦσα
γιὰ ὅλες τὰς ὁμορφίαις γύρω μας, κ' ἐκεῖνος θὰ
μοῦ ἔλεγε τί αἰσθάνεται . . . ἢ καλλίτερα δὲν
θὰ λέγαμε τίποτα. Θὰ κρατούσαμε σφιχτὰ ὁ
ἓνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, καὶ θὰ κυττάσαμε χω-
ρὶς νὰ μιλοῦμε, ἐνῶ ἡ ψυχὴς μας θὰ ἦταν ἐνω-
μένες στὸν ἴδιο θαυμασμό. Ὅλη αὐτὴ ἡ ὁμορ-
φιὰ μετὰ μαραίνει, μετὰ κουράζει σὰν τὴν βλέπωμο-
ναχὴ. Κ' ἔξακολούθησε νὰ μιλήσῃ ἡ ξανθὴ κοπέλλα
ἐνῶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν, ἀπὸ ἔρωτα.

Ἡ μικρὴ καστανὴ δὲν γελοῦσε πιά. Ἄκουγε
τὰ φλογερὰ λόγια κρατώντας τὴν ἀναπνοή της
κ' ὅταν ἡ φίλην της ἐσώπασε, αὐτὴ ἔσκυψε τὸ
κεφάλι συλλογισμένη.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς Κηφισσιᾶς ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσῃ μόνο μετὰ ἀπὸ τὰ
σύννεφα μιὰ ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου γλύστρησε, καὶ
φώτισε τὴ φύσιν ποῦ φάνηκε σὰν νὰ χαμογέλασε
στὸ φιλὶ της. Μὰ ἡ κοπέλλα δὲν τὴν πρόσεξε,
δὲν τὴν εἶδε. Μονάχα αἰσθάνθηκε γύρω της
μιὰ ἀπέραντη μοναξιὰ καὶ στὴν καρδιά της ἓνα
μεγάλον, ἀτέλειωτο κενό. . .

Μιράντα.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΕΡΙΝΑΣ ΜΟΥ

Δὲ θέλω ζάχαρι χερὶ δὲ θέλω
Κι' ἂν εἶμαι ἀδύνατο φτωχὸ πουλί,
Δὲ θέλω διάφανο κούρο νεράκι
Νὰ πίνω τ' ἄχαρο ἀπ' τὸ γυαλί.

Ποθῶ νὰ νοιώσω φιλιὰ τ' ἀγέρα
Στὰ σκληρωμένα μου μικρὰ φτερά,
Θέλω μετὰ τ' ἄλλα μικρὰ πουλάκια
Νὰ μάθω ἐλεύθερο τ' εἶνε χαρά.

Στὸ κάθε ἀγκάθι θέλω πετῶντας
Νὰ βρισκῶ μόνο μου λίγη τροφή,
Δροσοσταλίδες νὰ πίνω θέλω,
Ἐπάνω ἀπ' τὰ φύλλα τὴν χαρουγὴ.

Μέσ' τῆς κουφάλης, μέσα στὶς τρύπες
Θέλω νὰ χάνομαι τρεμουλιαστὸ,
Σὰν νοιώθω γύρω μου τὴν καταγιῶδα
Σὰν νοιώθω γύρω μου τὸ μανητό.

Ἐρελλὸ κελῖδισμα σὰν βγαίνει ὁ ἥλιος
Θέλω ν' ἀρχίζω κάθε πρωΐ,
Ὅχι παράπονο καὶ μοιρολόγι
Στὴ σιδερένια μου τὴ φυλακή.

Εἶμαι μικρούτσικο φτωχὸ πουλάκι
Μὰ ἔχω αἰσθησι, καρδιά καὶ ἐγώ,
Ἐπάνω τὰ σκληρὰ σου ἄνθρωπε χέρια
Τὴ Δευτεριά μου μόνο ζητῶ.

Θέλω ζευγάρι και εγώ να γίνω
Και να κρεμάσω μικρή φοληρά,
Στά κλωνιά επάνω να την χαϊδεύουν
Γλυκειά αγάπη και Δευτεριά.

1 Ιουνίου 1916. *Αίκ. Κατσιφού.*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Μία κόγχη από βουνά όπαλεια, άπλωμένα σαν να ξεκουράζετο ή φύσις όταν τὰ έπλασε και ή γή να έτεχνούργει νοσταλγικά και με ήδυπάθειαν γύρω από τὸ ζαφειρένιο νερό τὸ πειὸ ζωγραφισμένο πλαίσιον τοῦ κόσμου.

Μέσα εἰς τὴν πολυτελή αὐτὴν κόγχην ταξειδεύομεν ἕνα μῆνα τώρα. Τὸ πλοῖον μας ἔχει ἀράξει εἰς τὸν χαριτωμένο λιμένα χωρὶς ἀτμὸ καὶ χωρὶς πανί. Εὐρύχωρο, με σάλες ἀπέραντες, με ἐξώστας ἀνοικτοὺς κτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα, με τὴν μονοτονία τῆς μουσικῆς ποῦ ἤχοι ἴσαν ταφταδένιο καὶ μουσρωτὸ ἀπέραντο σιντόνι ὅταν διπλώνεται καὶ ξεδιπλώνεται εἰς ἕνα ἀτελείωτο κυμάτισμα πρὸς τὴ γύρω ζωγραφιστὴ πορτολί.

Πλοῖο, νησάκι, χερσόνησος τὸ ξενοδοχεῖο τῶν Πηγῶν σὰς δίδει πάντα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ταξειδεύετε καὶ σὰς παρέχει ὅλη τὴν ποικιλία τῆς ταξειδιωτικῆς ζωῆς. Οἱ ἐπιβάται ἀλλάζουν γὰθε μέρα, νέα καραβάνια ἔρχονται καὶ παλῆα φεύγουν, νέα πρόσωπα καὶ νέες συνήθειες καὶ νέα αἰσθήματα καὶ νέα εἶδη ζωῆς καὶ ἀντιλήψεων.

Χρόνια τώρα πολλὰ ἔρχομαι εἰς τὸ Λουτρακί καὶ χρόνια μένω εἰς τὰς Πηγὰς. Ἄλλὰ τότε ἔρχομαι μέλος καραβανιοῦ καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν ὀλιγοήμερη θεραπεία καὶ ἔφευγα βιαστικά γιὰ ταξίδι μακρυνότερο.

Φέτος τὸ ταξίδι μου τῆς καλοκαιρινῆς ἐποχῆς περιωρίσθη εἰς τὴν ὀπαλινῆ, τὴν γαλανὴ κόγχη, ὅπου ἴσως γι' αὐτὸ ἔχω τὴν ἐντύπωσιν τὴν περιεργὴ τοῦ διαρκοῦς ταξειδιοῦ, πότε σὲ μὰ θάλασσα ποῦ καθρεφτίζει τὸν ὠραιότερο τοῦ κόσμου οὐρανὸ καὶ ποῦ ἀλλάζει χρώματα καὶ σχέδια κάθε στιγμῇ. Καὶ πότε μέσα εἰς τὸν ἀλλοαγμὸ μῆς τρικυμίας, ποῦ ἀπλόνει χίλια ξαφρισμένα στόματα, ἐπάνω εἰς τὴν ὀρμὴ τῶν κυμάτων.

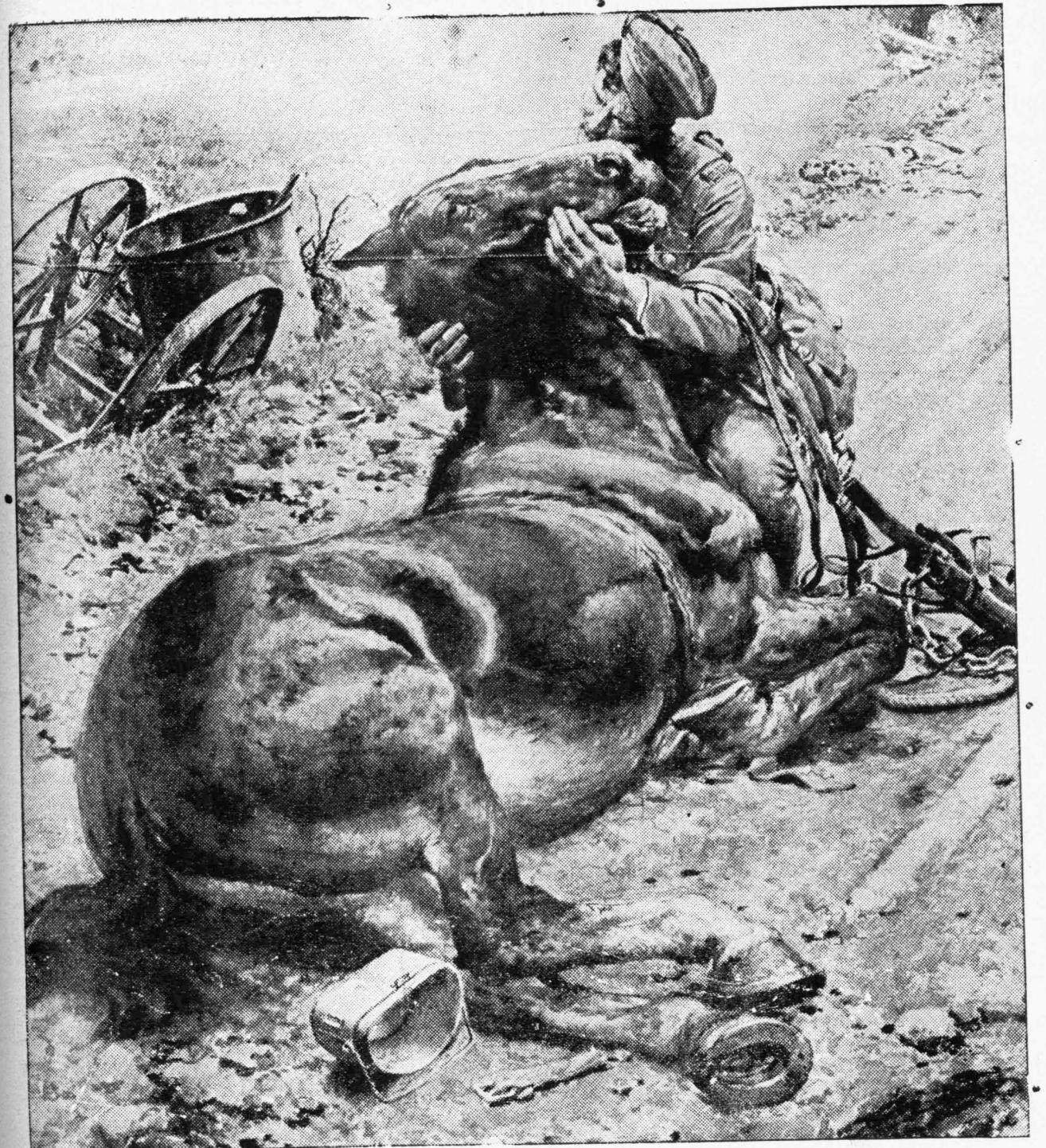
Τὸ ταξίδι μου βαστᾷ ἕνα μῆνα τώρα. Συντροφία φιλικὴ με ἐπερίμενε ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ ζωγραφιστὸ λιμάνι καὶ γὰτι ὅαν ἀγάπη καὶ ὅαν στοργὴ ἀδελφικὴ ἐδυνάμωσε μέσα μου στὸν μῆνα αὐτὸ ποῦ πέρασε ὅαν ξεκουραστικὸ καὶ ὠραῖο ὄνειρο ἀνοιξιᾶτικῆς βραδείας.

Σπανίως εἰς τὰ μακρινὰ ταξείδια μου εἴτε στὸν παλῆν εἴτε στὸν νέο κόσμον αἰσθάνθηκα τόσο ἐνδιαφέρο ὅσο τὸ μικρὸ αὐτὸ ταξίδι μέσα εἰς τὰ ὄρια τῆς ὀλοστρόγγυλης αὐτῆς καὶ μικροσκοπικῆς Κορινθιακῆς λεκάνης. Κόσμοι ἰδιοκοί μας ἀγνωστοὶ ἐξανοίχθησαν ἐμπρὸς μου, κόσμοι ποῦ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀτελείωτη ποικιλία τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς εἰς κάθε τῆς ἐξέλιξι καὶ κάθε τῆς κοινωνικῆς τάξι.

Ἐπρεπε νὰ εὐρισκώμεθα καὶ νὰ ζῶμεν εἰς τὴν μοναδικὴ αὐτὴ ἐποχὴ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συναγερωῦ γιὰ νὰ εὐρεθῶν εἰς τὴν ἡσυχὴ αὐτὴ γωνιά τῆς Ἑλληνικῆς γῆς τόσο διαφορετικοὶ τύποι, τόσες πρωτότυπες φυσιογνωμίες, καὶ νὰ ἀντιπροσωπευθῶν ὅλες ἡ φυλὲς καὶ ὅλα τὰ ἔθνη ποῦ κλείνει στὴν ἀγκαλιά τῆς ἡ Ἑλλάς ἡ μικρὴ καὶ ἡ Ἑλλάς ἡ μεγάλη.

Ἡ σάλες αὐτῆς τῶν Πηγῶν με τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα ἐπάνω στὴ λιμνοθάλασσα μεταβάλλονται εἰς ἕνα ἀπέραντο πανί κινηματογράφου, ποῦ ἀλλάσσει ἀδιάκοπα εἰκόνες καὶ μορφῆς καὶ ἐμφανίζει κόσμους ἀγνωστούς καὶ μυστικούς γιὰ κείνους ποῦ ξέρουν νὰ βλέπουν καὶ νὰ νοιώθουν βαθύτερα.

Ἡ κωμικῆς σκηνῆς καὶ τὰ πρόσωπα τῶν ριγολέτων διαδέχονται δραματικὰ ἐπεισόδια ποῦ κάποτε ἐγγίζουσιν τὰ σύνορα τῆς τραγωδίας. Ἡ ξηνητενυμένη κυρία εἰς τὰ βάρη τῆς Ἀσίας με τὸν ὑπὶπλοτον σύζυγον, ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποστρατευθῇ ἀπὸ τὴν νεότητα γιὰτι θέλει νὰ χορτάσῃ τὴν δίψα τῆς ἐπιδείξεως, ποῦ τόσο ἀργὰ ἠμπόρεσε νὰ ἱκανοποιήσῃ, εἶναι ἕνα εἶδος Ματίνας τῶν Παναθηναίων, ποῦ γελοιοποιεῖται μέσα εἰς τὰς τάξεις τῶν blasés καὶ τῶν ἐπιλέκτων κάποιας ἀνωτέρας ὑποστάσεως. Ἡ γυναικοῦλες τῶν εἰτόρων ἀστῶν, ἡ ἐμποροπούλες, ποῦ δὲν ἔχουν ἀποτινάξει τὰ σπάργανα τοῦ ἀμερικάνικου πανιοῦ, οἱ ἐφοπλισταὶ ποῦ ἀπὸ πτωχοκαπετάνιος με μερίδιο εὐρέθησαν ἀπὸ τὴν μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη ἑκατομμυριοῦχοι, οἱ μπακάληδες ποῦ με τὴν ὑπερτίμησι τῆς ζωῆς ἔκαμαν χρυσῆς δουλειῆς, τὸ Μοναστηράκι με ἄλλα λόγια καὶ ἡ ὁδὸς Αἰόλου καὶ ἡ μικρογειτονιά κάθε Ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως καὶ παροικίας ἐμφανίζονται μέσα εἰς μιὰ μεγαλοσιάνικη φρόμα, μέσα εἰς μιὰ αὐτοπεποιθῆσι καὶ αὐτοῖκανοποίησι, ὅαν νὰ θέλουν νὰ κηρύξουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ νικηταὶ τῆς τύχης, αὐτοὶ εἶναι οἱ θριαμβευταὶ τῆς ζωῆς. Τὸ βλέμμα των, τὸ κτυπητὸ βῆμα των ἐπάνω στὸν πλακοστρωμένο ἐξώστη, ἡ ἐπάνω στὸ χρωματισμένο πάτωμα εἶναι ὅαν νὰ σὰς κουνουνίξῃ τὸν ἤχο τοῦ χρυσαιοῦ τῆς τσέπης των, ὅαν νὰ δισαλῆ τὴ δύναμί των τὴ πλουτοκρατικῇ, ποῦ μεταβάλλει

Συγκινητικώτατον ἐπεισόδιον τοῦ πολέμου.

σὲ βιτρίνες ἀδαμαντοπωλείων τῆς γυναῖκες των, τῆς δειλῆς καὶ πρωτόβγαλτες στὴν πολυτέλεια τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Ἀραδειασμένες γύρω, γύρω, εἰς τὴν μεγάλη σάλα, ἄφωνες κάποτε καὶ φλύαρες συχνότερα, σωστὸ βατραχονῆσι κατὰ τὴν ἔκφρασιν εὐφρε-

στάτου Πατρινοῦ, διασκεδάζουσαν με κακολογίες και κουκουσουριές που τους μεταδίδει τακτικά ὁ ἐξυπνότερος τῆς συντροφιάς, ὁ ἐπιστήμων, κάποτε, που δὲν ἐφθασεν ἀκόμη ὅπου ἤθελε και που θεωρεῖ τὴν χρυσὴν πελατεία των ἀπόκτημα πολῦτιμον. Ὅταν δὲν εἶναι ὁ ἐπιστήμων και ἀφριανὸς arriviste θὰ εἶναι ὁ προικωθήρας γαμπρὸς που ταπεινὸς και με μελωμένη γλῶσσα ζητεῖ νὰ υποβιβάσῃ τὸν ἀνώτερο κόσμο για νὰ κάμῃ νοστιμότερο τὸ δόλωμα με τὸ ὁποῖο θὰ ψαρέβῃ τὴν μεγάλη προίκα τῆς ὀψιπλουτίας κόρης ἢ τῆς χήρας, ἢ τῆς ἐγγονῆς. Εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι τὰ θύματα τοῦ πόκερ, ἄνδρες ὄριμοι και ἄνδρες νέοι—οἱ γέροι δὲν παίζουν ποτὲ τὸ συγκινητικὸ αὐτὸ παιγνίδι—σκυμμένοι στὸ πράσινο τραπέζι ἐπάνω, ἄλλοι γλωμοὶ και γελαστοί, ἄλλοι κατακόκκινοι, και κατσουφιασμένοι πετοῦν, ἢ σωριάζουν μπροστά των τὰ τετραγώνια ἐκεῖνα χρωματιστὰ κοκκαλάκια που ἀντιπροσωπεύουν κάποτε περιουσίες χιλιάδων δραχμῶν. Ἀκουράστοι, ἀμίλητοι, μένουν ἐκεῖ ὄρες πολλές, χωρὶς ὕπνο μεσημεριανὸ και χωρὶς ὕπνο βραδεινὸ, χωρὶς περίπατο και χωρὶς ξεκούρασι και ψυχικὴ ἥσυχία.

Κάθε φορὰ με τὸ τέλος τοῦ παιγνιδιοῦ εκατοστάρικα, κάποτε και χιλιάρικα ἔχουν πετάξει ἀπὸ τσέπη σὲ τσέπη, χωρὶς γι' αὐτὸ οἱ χαμένοι νὰ αἰσθάνονται καμμιὰ ἐχθρότητα, με τὴν ἐλπίδα πάντα νὰ πάρουν ὀπίσω ὅ,τι ἔχασαν.

Στὸ ἄλλο σαλόνι εἶναι ἡ νεολαία. Τὸ ἐνδιαφέρον ἐδῶ εἶναι πολὺ μεγαλύτερο. Σκιρτήματα νεανικῶν καρδιῶν δειλὰ φτερουγίσματα μέσα στὸν γαλανὸ ὀρίζοντα τῆς ἀγάπης, ματιές γεμάτες φωτιές και φῶς, ὄνειρα ἔμμορφα που ὑπόσχονται νὰ γίνουν πραγματικότης, πραγματικότης που ἀπογοητεύει και σβύνει τῆς ἀτιγνῆτες ἐλπίδες, ὅλα αὐτὰ τὰ φεγγοβολήματα και ἡ φωτοσκιάσεις τῆς ζωῆς των νέων ἀπλόγονται εἰς ἓνα κύκλο κοριτσιῶν ἀπὸ δέκα πέντε ἕως εἴκοσι χρόνων και νέων ἀπὸ δέκα ὀκτὼ ἕως τριάντα. Τὰ κορίτσια στὴν ἀνθησί των ἐπάνω, διαλεχτές, μιὰ και μιὰ, τύποι γραφικοί, προσωπάκια νέα και δροσερά, ζωογονημένα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ φῶς μιᾶς ψυχῆς που ἔσπνᾷ ὀρμητικὰ εἰς μυστικὰ τῆς ζωῆς και ἐνὸς μυαλοῦ φωτεινοῦ και καλλιερημένου.

Ἡ ζωὴ εἶνε μάχη τῆς ὁποίας ἡ δάφνη εἶνε εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

(Corneille)

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ξέρω καλὰ ὅτι δὲν πταίετε, ἂν εὐρίσκεσθε τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐδῶ και ὅτι εἶναι πρώτη φορὰ που ἐπισκέπτεσθε τὸ ἔμορφο αὐτὸ ἀτελιὲ τῆς Mme Louise, τὸ σαλόνι δηλαδὴ των ραντεβῶ, ὅλων σχεδὸν των Τούρκικων σπιτιῶν τῆς Σταμπουλ.

Τὰ δυστυχημένα αὐτὰ πλάσματα, τὰ καταδικασμένα νὰ ζοῦν στὸ χαρέμι, ἂν κοπάδια προβάτων, που διευθύνει και διατάσσει ἓνας μόνος ἄγριος τράγος, ξεφεύγουν ὅταν μποροῦν ἀπὸ τὴν φυλακὴν των. Καὶ αἰσθάνονται ἀληθινὴν εὐτυχίαν ἂν βρεθοῦν ἐδῶ με ἓνα νέο και ἔμορφο παλληκάρι, που τῆς διασκεδάσει ἀπὸ τὴν μονοτονία τῆς κλεισμένης των ζωῆς.

Δὲν ἦλθα ἐδῶ νὰ διασκεδάσω τὴν μονοτονίαν καμμιᾶς, ἤμπόρεσε νὰ εἰπῇ ἐπὶ τέλους ὁ Στέφας, Ἡλθ... Ἡλθ...

Περιττὸν νὰ μοῦ πῆτε γιατί ἦλθατε. Δὲν σᾶς ἐρώτησα. Ἄλλως τε δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σᾶς ῥωτήσω, ἀφοῦ εὐρίσκομαι ἐδῶ, ἀκριβῶς γιατί ἦξερα... Καὶ γιατί ἠθέλησα νὰ προλάβω κάποιον μεγάλο κακό. Ἡ κόρη μου σᾶς ἀγαπᾷ και ἦταν ἀποφασισμένη νὰ φύγῃ σήμερα μαζί σας. Εἶχε δώσει στὴν καμαριέρα τῆς ἓνα γράμμα και τῆς παρήγγειλε νὰ μοῦ τὸ δώσει ἂν δὲν θὰ γύριζε ὡς τὰς εἴς. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ μοῦ δώσει τὸ γράμμα εἰς τὰς τέσσερες ἡμισυ και ἰδοὺ πῶς εὐρίσκομαι ἐδῶ, για νὰ προλάβω και ἐμποδίσω μιὰ τρέλλα. Ἡ κόρη μου βλέπετε εἶναι πολὺ δυστυχῆς γιατί ἐγεννήθη Ὀθωμανίς, και ζητῇ ἓνα ἔρωτα ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν θρησκείαν τῆς και ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ Στέφας ἐδοκίμασε νὰ ἀρνηθῇ ὅτι αὐτὸς ἐκπροσωπεῖ τὸν ἔρωτα τῆς κόρης. Ἄλλ' ἢ Κοῦν τὸν διέκοψε:

Περιττὸν νὰ ἀρνήσθε και νὰ δικαιολογησθε. Ὅ,τι εἴχετε ἀποφασίσει νὰ κάμετε ἦταν ἡρωϊκόν. Γιατί δὲν τὰ βγάξετε κανεὶς εὐκόλα πέρα με τὸν Φερὶτ μπῆν τὸν πατέρα τῆς. Καὶ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι δὲν θὰ εἶχαν περάσει ὀκτὼ ἡμέρες και... Εὐτυχῶς ὅτι ἐπρόλαβα. Καὶ τώρα φύγετε ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσετε καιρόν. Φύγετε ἀπὸ τὴν Πόλι ἂν εἶναι δυνατὸν. Ἐνα ταξιδάκι θὰ σᾶς διασκεδάσῃ και θὰ σᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Γιατί πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε καλὰ ἡ ἀγάπη τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ εἶναι μεγάλος κίνδυνος. Ὁ πατέρας τῆς εἶναι φοβερός εἰς τὸν θυμὸ του τόσο, ὅσο φοβερὴ εἶναι και αὐτὴ και εἰς τὰ αἰσθήματα που ἐμπνέει και εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς. Εἶναι κόρη κερκασίας και ἡ μητέρα τῆς δὲν ἀπέθανεν. Ἐλυσε

ἂν κερὶ, ἐκάνη ἂν κυπαρίσσι, ἀφοῦ κάτω ἀπὸ τῆς φλόγες τοῦ πάθους τῆς ἔσβυσαν τόσες ἀνθρώπινες ζωές, ἐκλείσθη για πάντα τὰ μάτια, που εἶχαν θαυμάσει τὴν ἔμμορφη τῆς, ἐνεκρόθησαν τόσες καρδιές, ἐσκοτίσθησαν τόσα γέρα και δυνατὰ πνεύματα, ἐναυάγησαν τόσες δούξες και τόσα μεγαλεῖα. Ποτὲ ἔμμορφη γυναίκας δὲν ἐσκόρπισε τόσο πένθος και τόσο δάκρυα στὸ δρόμο τῆς, ὅσο ἡ ἔμμορφη τῆς ὠραίας αὐτῆς κερκασίας. Σουλτάνοι ἔλαψαν στοὺς θρόνους των για μιὰ ματιὰ τῆς, για μιὰ ἐπιθιμίαν τῆς. Ὁ τρελλὸς Σουλτάνος ὁ κλεισμένος εἰς τὸ Τσεραχάν, ἔχασε τὰ λογικά του, ὅταν ἔμαθε ὅτι τὴν ἐπῆραν ἀπὸ τὸ χαρέμι τοῦ κοριτσιοῦ μόλις δέκα ἔξ χρόνων, ὅπως εἶναι τώρα ἡ κόρη τῆς. Ὁ τωρινὸς Σουλτάνος ἔζησε ζωὴ κολασμένη ζήλειος και φόβου ἀπὸ τὴν στιγμὴν που τὴν ἔβαλε στὸ χαρέμι του. Καὶ τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ παλάτι οἱ πειὸ πιστοὶ τοῦ φίλου για νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ καμμιὰ τρέλλα. Ὁ Φερὶτ εὐθὺς που τὴν εἶδε τρελλάθηκε. Καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ρίξῃ στὸ Βόσπορο, ὅπως εἶχε ἀποφασίσει ὁ Σεῖτουλισλάμης τὴν ἐκλείσει σ' ἓνα πύργο στὴν Ἀσία και κοντὰ τῆς ἔξεχνουσε τὸν κόσμο κ' ἐζῶσε ἂν εἰς τὸν Παράδεισο.

Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ γιατί δὲν τὸ ξέρω κ' ἐγὼ πῶς πέθανε, ἂν πέθανε σ' ἀλήθειαν. Γιατί θαρρῶ πῶς τέτοιες γυναῖκες δὲν πεθαίνουν ποτὲ για κείνους που τῆς ἀγάπησαν. Ἡ ἔμμορφη, ἡ τόσο μεγάλη και δυνατὴ ἔμμορφη τῆς κάνει ἀθάνατες.

Πρόσεξε λοιπόν. Ἡ Νουριγὲ εἶναι κόρη τῆς μάνας τῆς. Ἡ ἀγάπη τέτοιων γυναικῶν δὲν χορατεύει. Ἡ πεθαίνουν και δὲν ξεχνιοῦνται ποτέ, ἢ ζοῦν και βασανίζονται και βασανίζουν. Ἡ Νουριγὲ δὲν εἶναι παιδί μου. Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ για τὰς ιδιοτροπίας τῆς, για τὸν χαρακτήρα τῆς. Ἄλλὰ και για τὴν καλωσύνη τῆς και για τὴν ἔμμορφη τῆς.

Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ ἐμὲ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχῆς μαζί τῆς.

Ἄν τὴν ἀγαπᾶς, φύγε. Θὰ σὲ πάρῃ για δειλὸ, για ἄνθρωπο, γι' αὐτὸ θὰ σὲ ξεχάσῃ. Ἄν ὅμως μείνης και καταλάβῃ πῶς τὴν ἀγαπᾶς ὅπως σ' ἀγαπᾷ, θὰ κάμῃ τὴν μεγάλη τρέλλα, που θὰ σᾶς καταστρέψῃ και τοὺς δύο. Φύγε, ἂν λυπᾶσαι τὰ νειάτῃ σου και τὰ δικὰ τῆς. Φύγε ἂν ἀγαπᾶς τὴν ζωὴ. Φύγε ἂν ἔχῃς μητέρα που σὲ πονεῖ. Ὁ πατέρας τῆς εἶναι τρομερός. Θὰ σὲ σκοτώσῃ και θὰ τὴν σκοτώσῃ, ἢ θὰ σᾶς ἀφίσῃ νὰ πεθάνετε ἀπὸ πείνα.

Ὁ Στέφας ἄκουε ἂν μεθυσμένος, ἂν νὰ ὀνειρεύετο. Δὲν ἐπίστευε ὅ,τι ἄκουε, δὲν ἔν-

νοῦθε πῶς εἶχαν συμβῆ ὅλα αὐτὰ μέσα εἰς ὀλίγη ὥρα, εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα. Πῶς ἡ ζωὴ του ἔλλαξεν ἔτσι ἀπότομα, ἔτσι φοβερά. Ἐβλεπε τὴν νέα και ἔμμορφη αὐτὴ γυναίκα νὰ τὸν ἐξορκίζῃ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ του νὰ τοῦ μιλή για τὸν θάνατο και για τὴν καταστροφὴ που ἦταν ἀλύπητα καταδικασμένος. Τὴν γυναίκα αὐτὴ που δὲν εἶχε οὔτε τὸνομά τῆς, οὔτε τὴν καταγωγὴ τῆς και που τοῦ ἦταν ζένη, ὅπως ἦταν και για τὴν Νουριγὲ. Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὠραίου, τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ κοριτσιοῦ αἰσθάνθηκε κάτι ἂν ἀγωνίαν ἂν ἀπελπισίαν νὰ τὸν κυριεύῃ. Ὡστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν δῇ παιὰ. Ἀλλὰ θὰ ἤμποροῦσε νὰ ζήσῃ; Καὶ δὲν ἦταν προτιμότερο νὰ πέθαιναν μαζί, ἐνωμένοι τουλάχιστον στὸ θάνατο, ἀφοῦ ἡ ζωὴ τοὺς ἐφάνετο τόσο σκληρὴ, τόσο ἄδικη.

Ὅλα αὐτὰ πέρασαν γρήγορα ἀπὸ τὸν νοῦ του, σκέψεις μαῦρες και ἀπελπιστικῆς. Ἐνῶ ἡ ἔμμορφη τῆς, ἡ ἀγλαματώδης, ἡ ἔμμορφη τῆς ἡ μαγικὴ ἐφάνηκεν ἄλλη μιὰ φορὰ ἐμπρός του, ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶχε ἰδεῖ ὀλίγα λεπτὰ πρίν, ἂν ἡ μνήμη του νὰ εἶχε μεταβληθῇ εἰς φῶς. κινηματογραφικὸ, που ἐξετυλίσσετο στὰ μάτια του για νὰ τὸν βασανίζῃ ἀκόμη περισσότερο, ἀκόμη πειὸ σκληρὰ πειὸ τυραννικὰ. Βέβαια ἡ ἀγωνία τοῦ Ταντάλου ἦτον τίποτε ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς του. Εἶχε τὸ αἰσθημα ὅτι τὰ μάτια τοῦ ἦταν πλέον ἀχρηστὰ ἀφοῦ καταδικάζετο νὰ μὴν τὴ βλέπουν, νὰ μὴν ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰ τῆς ἔμμορφῆς τῆς.

Ἡ Κοῦν ἐννοοῦσε πόσο ὑπέφερε, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσε πῶς εἰς ὀλίγες στιγμῆς μέσα τὸν εἶχε τόσο ξετρελλάνει.

— Ἄς τὴν δῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ και ἔπειτα ἂς ἀποθάνω, τῆς εἶπεν ἔξοφν με ἔξοψιν.

— Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι μακρεια. Ἐχει φύγει και ἀπὸ τὴν Πόλι ἀκόμη, εἶπεν ἡ Κοῦν. Ἐπρεπε νὰ κάμω ὅ,τι μποροῦσα, για νὰ σᾶς σώσω και τοὺς δύο. Καὶ θὰ σᾶς σώσω. Μὴν ἐλπίζῃς λοιπόν ὅτι θὰ τὴν ἰδῆς. Πάρε το ἀπόφασι, παιδί μου. Κα πίστεψέ με. Ἡσύχασε. Στὴν ἡλικία σου ξεγνᾷ κανεὶς. Πῆς πῶς ἦταν ὄνειρο, ὀπτασία, και πῶς ἐξυπνήσῃς ἔξαφνα. Γιατί ἀλήθεια μόνον μιὰ στιγμὴ τὴν εἶδες και δὲν σᾶς ἐνώνει ἀκόμη κανέναν δεσμὸς χαρᾶς, καμμιὰ ἐνθύμησις ἠδονικὴ, καμμιὰ ἀπόλαυσις ἀπὸ ἐκείνες που ἐνόουν ἓναν ἄνδρα και μιὰ γυναίκα με ἀλυσίδες σιδερένιες, που δὲν συντριβονται ποτέ.

Ὁ Στέφας ἐσηκώθηκε ἂν ἄνθρωπος, που ἄκουσε τὴν ὀριστικὴν του καταδική. Ὡστε δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πειὰ ποτέ, και δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε, για νὰ νικήσῃ τὰ ἐμπόδια αὐτὰ

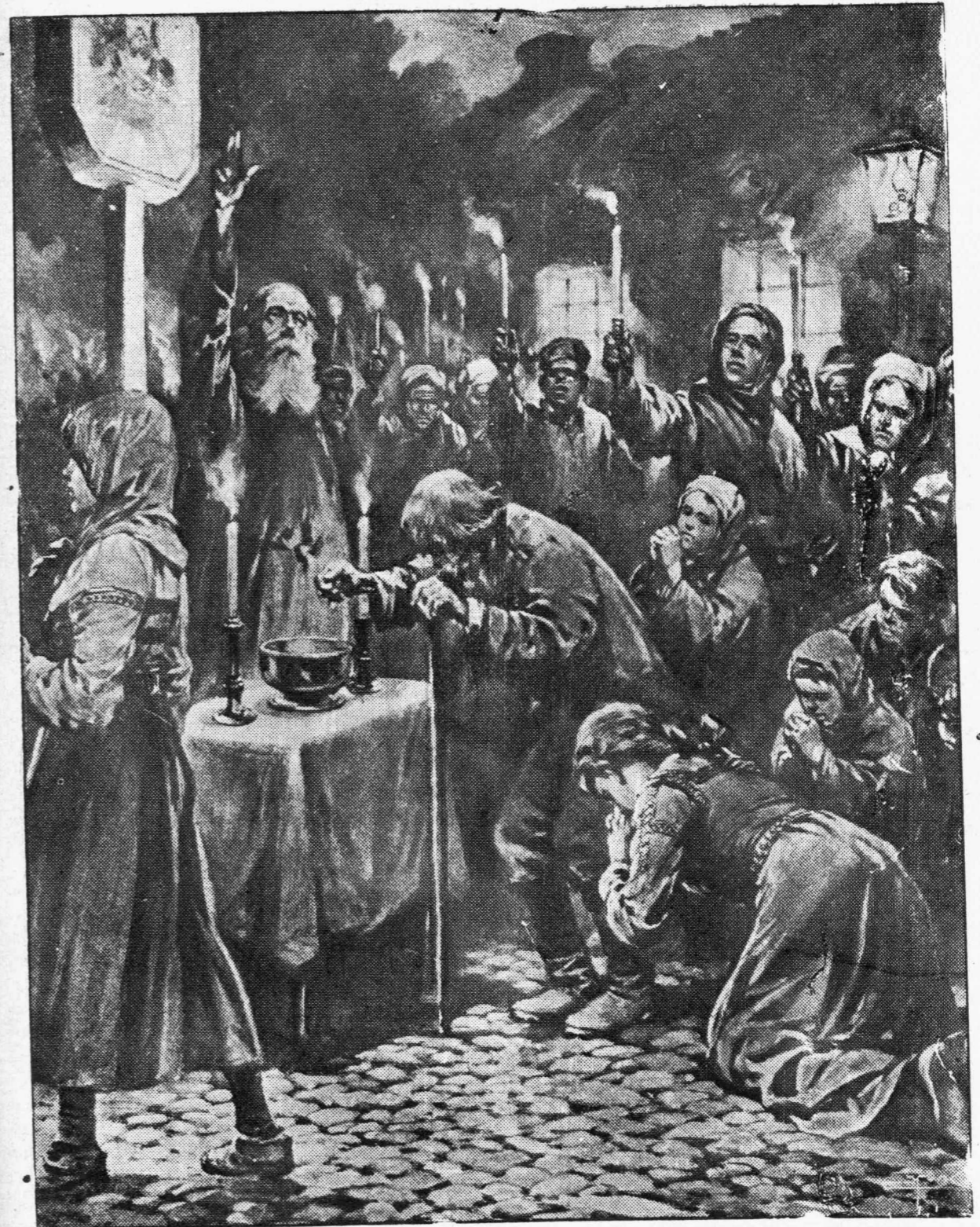

Ἀπὸ τὴν Πυρκαϊὰ τοῦ Τατοῦ.

τοῦ κληριδίου χωρισμοῦ. Δὲν ἐγκριέτισε κἀν τὴν Κουίν, ἀλλ' οὔτε ἔστρεψε πειὰ τὰ μάτια πρὸς τὸ μέρος τῆς. Μὲ τὸ κεφάλι κἀτω ἐβγήκε ἀπὸ τὸ μικρὸ σαλονάκι, τρικλιζοντας. Μία κκαμυριέρα τὸν ἐπερίμενε, γελαστή καὶ τὸν ὠδήγησε ἀνάμεσα ἀπὸ διακδρόμους εἰς μίαν μικρὴ πορτίτσα, ποῦ ἔδιδε εἰς ἄλλο δρόμο, ἐκεῖ τοῦ μισοάνοιζε μουρμουρίζοντας. Ὁ κύριος θὰ δώσῃ κἀτι γιὰ τὴν εὐκολία ποῦ τοῦ γίνεται, νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε. Μηχανικὰ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του καὶ ἔδωκε ἀσυνοείδητα τρία φράγκα εἰς τὴν κκαμυριέρα. Εἰς τὸν δρόμο ἀνέπνευσε. Εἶχε τὸ κἀσθημα σὰν νὰ ἐξυπνοῦσε ἀπὸ ἓνα τρομερὸ ἐπιάλτη, ποῦ τοῦ ἐβάρυνε ἀκόμη τὸ στῆθος. Ἐπεριπάτησεν ἐμπρὸς του, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ποῦ εὐρίσκετο, οὔτε ποῦ ἐπήγγινε. Τοῦ ἐφάνετο ὅταν ἓνα μεγάλο κενὸ νὰ ἐγίνετο γύρω του, ὅταν νὰ μὴν εὐρίσκετο πλέον στὴν ζωὴ, σὰν νὰ μὴν ἐγνώριζε κανένα, ἀλλ' οὔτε νὰ εἶχε πειὰ τὸν ἐλάχιστο δεσμό μ' ἀνθρώπους. Κάτι χλωδὲς καὶ στὸ κεφάλι καὶ στὴ καρδιά. Ἐνεκεν θά-

νατος, μία ἐρήμωση, μία τραγικὴ σιωπὴ, μὲ ὄλον τὸν θόρυβον καὶ τῆς φωνῆς τῶν περιπατητῶν τοῦ δρόμου. Ἐνεκεν πρᾶγμα μόνον ἐβλεπε, μίαν φωνὴν ἄκουε, μίαν εἰκόνα ὠραίαν εἶχεν ἐμπρὸς του: Τῆς νέας ἐκεῖνης μὲ τὸ θαυμασιό, τὸ ἀλαβάστρινον σῶμα, μὲ τῆς γραμμῆς ζωτικνοῦ ἀγάλματος, μὲ τὴν φωνὴν ποῦ ἐμοιαζε μουσικὴ καὶ ποῦ εἶχε μείνει σὰν χάδι καὶ σὰν ἴδω-νὴ εἰς τὴν ἀκοή του. Πρέπει νὰ μὲ γνωρίσῃς καλὰ πρὶν μὲ πάρη, νὰ ἰδῇς τί ἀξίω: ἐπανελάμβανεν ἡ φωνὴ καὶ ἡ μαγικὴ ὀπτασία ἐγύρι-ζεν ἐμπρὸς του ἤρεμα, ἡσυχα, ὅταν σκια πρῶτα καὶ ἔπειτα ὅταν πραγματικότης, ὅταν ἀλήθεια ὅταν ζωντανὴ ἀλλήν μὴ φραγὴ ἢ μοιραία θεὰ τῆς ἐμμορφίης.

Μηχανικὰ καὶ ἀσυνοείδητα, ὅπως ὁ τυφλὸς εὐρίσκει τὸ δρόμο του, εὐρέθη ἐμπρὸς τὸ σπίτι του, ἔβαλε τὸ κλειδί του ἀνοιξε καὶ ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του. Ὅπως ἦταν ἐρρίχτηκε στὸ κρεβάτι του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἔμεινε μὲ τὴν ὠραία του ὀπτασία, ὦρες ὀλόκληρες βυθισμένος σὲ μὴ ἀπέραντη νύκτι εὐδαιμονίας.

ΔΕΗΣΙΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ενώκτωσε, τὸ δωμάτιον ἐβυθίσθη στὸ σκότος, τὰ βήματα τῆς γιγχιᾶς πρῶτα καὶ ὕστερα τῆς μητέρας τοῦ ἀκουσθηκῶν στῆς σκάλες καὶ ἐπειτα ἡ ἴδια ἡσυχία καὶ σιωπή.

Οἱ ἴδιοι του δὲν εἶχαν καταλάβει ὅτι ἐγύρισε καὶ ἡ μητέρα του ἀνήσυχη ἔβλεπε τὸ ρολοὶ τῆς τραπέζαρίας. Ὁ πατέρας του ὅταν εἶδε τὴ θέση του κενὴ ἐμουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ἕνα «**ρεμπελεύει πάλι ὁ γυιός σου**» πολὺ ἐκφραστικόν. Ἡ μίς Μπέσσα ἤθελε τρῶπον νὰ τὸν δικαιολογήσῃ, ἀνήσυχη καὶ αὐτὴ καὶ κυττάζοντας τὸ ρολοὶ εἰς τὴν πόρτα, μετὴν ἐλπίδα ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θὰ ἤκούετο τὸ γνωστὸ ἀγαπημένον βῆμα καὶ θὰ ἐφάνετο ἡ συμπληθητικὴ μορφή τοῦ νέου.

Θάχασε τὸ βαποράκι, εἶπεν ἡ γιγχιὰ, θέλοντας νὰ πῆ καὶ αὐτὴ τὴ γνώμη τῆς, ἐνῶ ἡ μόνη ποῦ ἀνησυχοῦσε πραγματικῶς, ἡ δυστυχημένη μητέρα αἰσθάνονταν τὴν καρδιά τῆς φουσκωμένη καὶ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ ἀπὸ ἀνησυχίαν.

Ἦρχισαν νὰ τρώγουν. Ἡ σούπα καὶ τὸ δεύτερον πιάτο εἶχε σερβιρισθῆ. Εὐρίσκοντο στὸ φροῦτο καὶ ὁ πατέρας ἐδιέλεγε τὸ ὠραιότερον μῆλο καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὴν μίς Μπέσα, ὅταν ἡ μικρὴ καμκρίερα ἐπροσυστάθη στὴν τραπέζαρία. Ὁ κύριος Στέφας εἶναι ἐπάνω καὶ κοιμᾶται εἶπε. Ἐπῆγε νὰ κάμω νυκτικὰ, τὸν ἤραξ ἑξαπλωμένον στὸ κρεβάτι του, ντυμένον, μετὰ τὰ καλὰ του ρούχα...

Ἡ μητέρα δὲν ἐπερίμενε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση τῆς ἡ μικρῆ. Ἀνέβηκε τῆς σκάλες βιαστικῶς καὶ γλήγωρα καὶ μέσα εἰς ἕνα λεπτὸν εὐρέθηκε στὸ πλάι τοῦ παιδιοῦ τῆς, ἀνήσυχη, φοβισμένη, δειλὴ ὡς πάντα. Στέφας, παιδί μου, εἶπε σιγά, σιγά, χαϊδεύοντας τὸ γλωμὸ μέτωπο τοῦ νέου, Στέφας, τρώμεν, ἐφαίγαμεν. Πῶς σ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος.

Ὁ Στέφας ποῦ δὲν ἐκοιμᾶτο καθόλου, δὲν ἄνοιγεν ὅμως καὶ τὰ μάτια του. Ὁρισμένως δὲν εἶχε συνείδησιν τοῦ πῶς εὐρέθη ἐκεῖ καὶ ἤθελε νὰ πιστεύῃ νὰ φαντάζεται ὅτι ἐκοιμᾶτο ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ ὄνειρον καὶ ἤθελε τὸ ὄνειρό του νὰ συνεχισθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἀλλὰ ἡ μητέρα ἐπέμενε. Στέφας, ἀγόρι μου. Τί ἔχεις; Μήπως εἶσαι ἀρρωστικός; Μήπως πονεῖς πονεῖς πονεῖς; Σήκω. Πρὶν νὰ ἀνέβῃ ὁ πατέρας σου.

Δὲν πονῶ, μανόλλα μου, εἶπε κρατώντας τὰ μάτια του κλειστά. Θέλω μόνο νὰ κοιμηθῶ. Ἄφησέ με. Νυστάζω. Δὲν τὸ βλέπεις ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ἀνοίξω τὰ μάτια μου. Καὶ ἄτονος, μετὰ φωνὴν ποῦ ἐφάνετο ὡς ἕνας συνεχῆς στεναγ-

μός, σὰν ἕνα ἀσυνείθιστο κλάμμα ἐγύρισε τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο καὶ ἔμεινε ἀκίνητος.

Ἡ μητέρα του ἐσηκώθηκε σιγά, φοβισμένη καὶ μετὰ μιὰ ματιά τῆς ἐφάνηκε ὡς νὰ ζητοῦσε ἀπὸ κάποιον ἐξωτερικὸν σημεῖον τοῦ δωματίου, ἀπὸ τὰ χαρτιά ποῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ ἐπάνω τὴν αἰτίαν τῆς καταστάσεως τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἐνα μπλόκ ἦταν πεσμένον ἐπάνω εἰς μιὰ καρέκλα. Τὸ ἐπῆρε στὰ χέρια τῆς καὶ ἀνέγνωσεν εἰς τὸ πρῶτον τοῦ φύλλου μόνον δύο τρεῖς ἀριθμοὺς. Ἦτον ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τοῦ ραντεβού του. Τίποτε ἄλλο. Μετὰ τὸ ἐνστικτο καὶ τὴν προαίσθησιν τῆς μάνας ἐβεβαίωθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτικῆς συνεντεύξεως καὶ ἡσθάνθη ὅτι ἄποια ἀπογοήτευσις εἶχε φέρεν τὸν νέον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν.

ΤΣΙΚΟΤΟ

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

Καθισμένη κοντὰ στὸ καπνισμένον τζάκι μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά τῆς ἡ Καρμέλλα προσηύχετο. Ἡ κουζίνα ἦτον βυθισμένη στὸ σκοτάδι καὶ μόνον ἡ γωνία μισοσβυσμένη καὶ αὐτὴ ἐσκόρπιζε γύρω στὰ παληὰ σκευὴ κάποιον κοκκινωπὴ ἀντανάκλασι.

Ἡ πόρτα ἄνοιγεν ἀπότομα καὶ ἡ σιλουέττα τῆς Τερέζας ἐφάνηκε μετὰ ἕνα μεγάλο κἀδο στὸ κεφάλι. Ἐγυρε λιγάκι γιὰ νὰ κατεβάσῃ τὸ βαρὺ δοχεῖον τοῦ νεροῦ, γιὰ τὴν ἦταν ψιλή, ἀδύνατη, σκελετώδης.

Ὑστερα ἐξετύλιξεν ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς τὸ ἄσπρο κουρέλι ποῦ στριφογυρισμένον σὰν τρογγυλλὸ μαξυλαράκι ἐμπόδιζε τὸν βαρὺ κἀδο νὰ τὴν πληγόνῃ, τὸ ἔσφιξε γιὰ τὴν ἦταν μούσκεμμα καὶ τὸ ἄπλωσε στὴ ράχη μιᾶς καρέκλας. Ἡ Καρμέλλα σηκώθηκεν ἀναψε τὸν παλὴν τρίφωτο λύχνου τοῦ λαδιοῦ καὶ ὕστερα ἄνοιξε τὸ ντουλάπι ἔκοψε μιὰ μεγάλη φέτα ψωμί, ἕνα κομμάτι τυρί καὶ τὰ ἔδωκε στὴν ὑπηρετρία.

Ἡ Κανιτούτσια δὲν ἐφάνηκεν ἀκόμη. Μήπως τὴν εἶδες ἔξω; Τὸ παληοκόριτσο! Ποιὸς ἔχει ποῦ γυρίζει. Νὰ μὴν ξεχάσῃς Τερέζα πῶς πρέπει νὰ σηκωθῆς αὐριο προῖ γιὰ νὰ πᾶς τὸ τσουβάλι αὐτὸ τὸ κριθάρι στὴ χώρα.

Ἡ Τερέζα ἐκούνισε τὸ κεφάλι τῆς, ἔβαλε τὸ ψωμότυρο στὴν τσέπη τῆς, ἔμεινε λίγα λεπτά μετὰ τὸ στόμα ἠλιθίως μισοανοικτό, καὶ ἐπειτα ἐβγήκε καὶ ἀργοκίνητη ἐφθασεν εἰς τὴν ἀντικρυνὴ καλύβα, ὅπου τὴν ἐπερίμεναν τέσσερα

μικρά, μετὰ τὰ ὅποια θὰ ἐμοίραζε τὸ ξεροκόμματο τῆς.

Ἡ Καρμέλλα τὴν ἀκολούθησεν εἰς τὴν πόρτα, ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὸ σκοτάδι καὶ ἐφώναξε δυνατὰ: **Κανιτούτσια! Κανιτούτσια!**

Ἀλλὰ καμμιὰ ἀπάντησις. Ἐτράβηξε πρὸς τὸ σκοτεινὸ μονοπάτι, ποῦ ἄνοιγεν ἐμπρὸς τῆς, ἐπροχώρησεν ὡς τὸ τέλος τοῦ λειβαδιοῦ, ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐμουρμούρισε θυμωμένα. Θὰ τὸ σκότωσαν τὸ βρωμοκόριτσο.

Κάτι σὰν στεναγμὸς ἀκουσθηκῶς ἴσιω τῆς. Ἦτον ἡ μικρὴ ποῦ ἐκλαίει μετὰ τὸ κεφάλι τῆς κρυμμένον στὰ πόδια τῆς, ζορωμένη σὰν φεῖδι μετὰ τὰ χέρια γύρω τῆς κυκλωτά.

Ἄ! ἐσὺ εἶσαι; Καὶ δὲ μιᾶς ποῦ σὲ φωνάζω τόση ὥρα.

Τί ἔχεις; σ' ἔδειρε κανένας; καὶ ὁ Τσικότος! ποῦ εἶναι ὁ Τσικότος.

Ἡ Κανιτούτσια, κοριτσάκι ἐπτὰ χρόνων, ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα. Εἶχε χάσει τὸν Τσικότο.

Ἄ! κακοῦργα! τέρας! σκύλλα λυσσιαγμένη! ἔχασες τὸν Τσικότο; Νὰ στὰ στραβά σου! Καὶ μετὰ μιὰ μπουνιὰ στὰ μάτια καὶ μετὰ κλωτσιὰς στὸ ζαρωμένον σωματάκι, καὶ μετὰ τσιμπιὰς καὶ μετὰ δαγκαματιὰς ἔβγαλε ὅλη τῆς τὴν μανία ἐναντίον τῆς μικρῆς. Αὐτὴ ἐφώναζεν, οὐρλιαζεν, ἀλλὰ δὲν ἐκλαίει.

Ἄκουσε τέρας. Ἄν ἀμέσως δὲν τρέξις ναῦρησ τὸ γουρούνι, καὶ δὲν μοῦ τὸ φέρῃς αὐτὴ τὴ νύκτα θὰ σὲ πετάξω στὸ δρόμον νὰ ψωφήσῃς χωρὶς ψωμί, βρωμοσκυλλο. Ξέρεις ὅτι σ' ἐμάζεψα ἀπὸ ἔλεημοσύνη, σκύλλας παιδί καὶ γιὰ εὐχαριστῶ μετὰ καταστρέφεις.

Ἡ Κανιτούτσια πονεμένη, σακατεμένη, τρομαγμένη ἐθάηκε στὸ σκοτάδι. Ἐκλείσει τὰ μάτια τῆς ἀπὸ φόβον μὴν ἀντικρύσῃ κανένα φάντασμα καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ φωνάξῃ τὸ ὄνομα τοῦ ζώου, ἀπὸ φόβον μὴν ὀρμήσῃ ἐπάνω τῆς ὁ τρελλὸς τοῦ χωριοῦ. Τὰ γυμνά ποδαράκια τῆς παγωμένα, πονεμένα, δὲν αἰσθάνονταν πειὰ οὔτε τὸ κρῦο, οὔτε τῆς σουβλερὸς πέτρες ποῦ τὰ τρυποῦσαν. Ἡ ἀγωνία τῆς γιὰ ναῦρη τὸν Τσικότο ἦταν μεγάλη, καὶ ἡ πείνα ποῦ ἐθέριζε τὰ σπλάγγα τῆς ἀνυπόφορη. Καὶ μετὰ τὴν ἀπελπία τῆς πείνας καὶ τοῦ φόβου ἐφώναξε σιγά: Τσικότο, Τσικότο μου, γουρουνάκι μου, λυπήσου με. Ἄν δὲ σεῦρω δὲν θὰ φάω πειὰ καὶ θὰ πεθάνω τῆς πείνας.

Κάποιον κίνησις μέσα στὸ λειβάδι τὴν ἐπάγωσε ἀπὸ φόβον καὶ ἄρχισε νὰ τρέξῃ σὰν τρελλή, χωρὶς νὰ κυττάξῃ οὔτε ἐμπρὸς, οὔτε ὀπίσω τῆς. Ἐξαφνα ἕνας γνωστὸς γουρλινοὺς καὶ ἕνα τρέξιμον κοντὰ τῆς τὴν ἐσταμάτησε. Ἦταν ὁ

Τσικότος, ἕνα μικρὸν τριανταφυλλὶ γουρουνάκι μετὰ μαῦρα καὶ ἄσπρα στίγματα. Τὴν εἶχε φθάσει καὶ τῆς ἐγλύφε τὰ παγωμένα ποδαράκια τῆς. Ἡ Κανιτούτσια ἐξέχασεν ἀμέσως κάθε φόβον καὶ κάθε ἀγωνίαν. Ἐπῆρε τὸ ζῶον στὰ μικρὰ τῆς χέρια, τὸ ἔσφιγγε στὴν καρδιά τῆς, τὸ φιλοῦσε, τοῦ μιλοῦσε καὶ αὐτὸ ἐγρούλλιζε σιγανὰ καὶ εὐχαριστημένα, σὰν νὰ ἀπαντοῦσε στὰ λόγια τῆς.

Ἀπὸ μακρειαὶ διέκρινε τὴν σιλουέττα τῆς Καρμέλλας στὴν πόρτα τῆς καὶ χαρούμενη ἄρχισε νὰ τῆς φωνάζῃ. Ἦρα τὸν Τσικότο, Ἦρα τὸν Τσικότο.

Ἡ Καρμέλλα ἐξεθύμωσεν ἀμέσως καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα διάπλατη μουρμουρίζοντας μετὰ χαρὰ. Θὰ σ' ἐπιγὰ ἂν δὲν τὸν ἔφερες, κακομοῖρα. Παιδί καὶ ζῶον ὠρμησαν μέσα πεινασμένα καὶ τὰ δύο. Ἡ Καρμέλλα εἶχεν ἐτοιμάσει τὰ πιτούρα τοῦ γουρουνιοῦ, ποῦ ἄρχισε νὰ τρῶῃ γουρλιζοντας, ἐνῶ τὸ νηστικὸν καὶ παγωμένον κοριτσάκι ἔβλεπε τὸ ζῶον μετὰ τὰ μεγάλα καὶ πονεμένα μάτια του καὶ ἐζήλευε τὴν τύχη του. Κάθονταν στὸ πλάι τῆς γωνίας, χωρὶς νὰ ζητᾶ τίποτε, ἂν καὶ ἡ πείνα τοῦ θέριζε τὰ σπλάγγα. Γιὰ νὰ μὴν εἶμαι ἐγὼ ὁ Τσικότος, ἐσκέπτονταν. Καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἡ γεροντοκόρη ἐμουρμούριζε καὶ πάλι τὴν προσευχὴ τῆς, καὶ μόνον μετὰ μισὴ ὥρα ὅταν ἐτελείωσε τὸ Σῶσε με, Δέσποινα, ἐσηκώθη, ἄνοιξε τὸ ντουλάπι, ἔκοψε μιὰ φέτα ψωμί, ἔβαλε λίγα κρῦα φασόλια σ' ἕνα πιάτο καὶ τὰ ἔδωκε στὴν Κανιτούτσια.

Τὰ μάτια τῆς μικρᾶς γυάλισαν, ἐπάνω στὸ ἀδύνατον μούτρακι τῆς, τὸ λεκιασμένον ἀπὸ πιτσιλάδες καὶ χαμένο μέσα σὲ δάσος ἀπὸ σγουρὰ μαῦρα καὶ ἀκτένιστα μαλλιά. Ὁρμησεν εἰς τὸ κρῦο καὶ ἀπαχο φαῖ καὶ χωρὶς νὰ μασᾷ ἔκαταπινε μετὰ ὄρεξιν καὶ μετὰ λαίμαργίαν. Τὰ χέρια τῆς καταμέλανα ἔβγαίναν ἀπὸ τὸ βρώμικον κοῖ πονεμένον ποκάμισο, καὶ τὰ πόδια τῆς ἐξαρῶνουνταν κάτω ἀπὸ ἕνα κόκκινον κουρέλι, ποῦ ἐφοροῦσεν ὡς φόρεμα. Ἐτρωγε μετὰ ἕνα μαῦρον ξύλινον κουτάλι καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὰ φασόλια, ἔξυνε τὸ πιάτο ἀπὸ φόβον μήπως χάσῃ καὶ τὴν τελευταία σταλιά ἀπὸ τὸ μαυροζοῦμι τῶν φασιλιῶν. Ὑστερα ἤπιε νερὸ ἀπὸ τὸν ἴδιον τενεκὸν ποῦ εἶχε πιεῖ καὶ τὸ γουρούνι, καὶ σὲ ἕνα νεῦμα τῆς Καρμέλλας ἔγυρεν ἐπάνω σὲ μιὰ παληοψάθα ἔρριξεν ἕνα κουρέλι παληᾶς κουβέρτας στὰ πόδια τῆς καὶ ἐκοιμήθηκε. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦταν καρπὸς ἀνόμου ἔρωτος τῆς κοκκινομαλλοῦσας Μαρίας, τῆς ξενοδουλέφτρας τοῦ χωριοῦ μετὰ τὸν νέο παπουτσοῦ ποῦ τὴν ἄφησε στὸ μῆνα τῆς καὶ πῆγε στρατιώτης. Ὅταν τὸ

παιδι ἐγεννήθηκε, ἡ μάννα του τ' ἄφησε στὴν Καρμέλλα τὴν ἀδελφή τοῦ παπουτσή, τὴν ἀποξηραμένη αὐτὴ καὶ θρησκα γεροντοκόρη μὲ τὰ κίτρινα δόντια ποῦ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὸ παιδί γιατί ἔμοιαζε τῆς μάννας του μὲ τὸ πιτσιλαδιασμένο πρόσωπο. "Αὐμα μεγάλωσε, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ φυλάῃ τὸ γουροῦνι ἢ θειά της τὴν ἔδενε ἀπὸ τὸ πόδι μὲ ἓνα σχοινί. καὶ ἔδενε μὲ τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ τὸ πόδι τοῦ Τσιζότου. Καὶ ἔτσι παιδί καὶ γουροῦνι περνοῦσαν τὴν ἡμέρα των στὸ λειβάδι τραβῶντας τὸ σχοινί των πότε ἀπὸ ὄω καὶ πότε ἀπὸ κεῖ καὶ τρώγοντας μαζὶ χορταράκια ἄγρια. Ἡ φίλια των ἦταν ἀδελφική καὶ τὸ παιδί ἀργότερα ἐμοίραζε πάντα μὲ τὸ μικρὸ ζῶον τ' ἀραποσίτια, τὰ πεσμένα ἀπὸ τὰ δέντρα σῦκα καὶ τὸ μέλι τῶν λουλουδιῶν. Τὸ γουροῦνι ἐμεγάλωνε παχουλὸ καὶ τροφαντό, ἐνῶ τὸ κοριτσάκι ἐγίνονταν ὄλο καὶ πειὸ ἀδύνατο. Κάποτε τὸ παιδί δὲν εἶχε δύναμι νὰ τρέξη, νὰ φθάσῃ τὸ ζῶον, ποῦ ἔσερνε τὸ ποδαράκι του μὲ τὸ σχοινί καὶ τότε ἡ μικρὴ ἔκλαιε καὶ ἐφώναζε: "Ὅχι τόσο γλήγορα Τσιζότο. Δὲν μπορῶ, θὰ σκάσω.

"Ὅταν τὸ γουροῦνι κοιμοῦνταν, τὸ κοριτσάκι ξαπλώνονταν στὸ πλάι του, ἔκλεινε τὰ μάτια του κάτω ἀπὸ τὸν φλογισμένο ἥλιο τοῦ μεσημεριοῦ καὶ αἰσθάνονταν νὰ τσουρουφλιάζεται μαζὶ μὲ τὸ μισόγυμνο σωματάκι του καὶ τὸ μυαλό του. Καὶ τότε ἔχανε τὰς αἰσθήσεις του καὶ ὅταν ὁ ἥλιος ἐφευγε ἐσηκώνονταν σὰν τρελλό, σὰν μεθυμένο, μὲ τὰ μάτια φλογισμένα, μὲ τὸ στόμα στεγνό. Τώρα πειὰ δὲν τὴν ἔδεναν στὸ πόδι τοῦ γουροῦνι, γιατί εἶχε μεγαλώσῃ τόσο, ὥστε μπορούσε, νὰ τὸ φυλάῃ ἀπὸ φόβο στὴ θειά της, ποῦ τὴν ἄφινε νηστική ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ περῶ καὶ προσέχη τὸ ζῶον. "Ἄν τὸ χάσῃς θὰ σ' ἀφίσω νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὴν πείνα, τῆς ἔλεγε ἡ θειά της. Καὶ ὅταν μιὰ φορὰ ἐδοκίμασε νὰ κλέψῃ κάτι βατόμουρα ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ λειβάδι, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατέρα της, τὴν ἔτσάκισε στὸ ξύλο, τὴν εἶπε κλέφτρα καὶ ἡ Καρμέλλα τὴν ἐμισσοκώτωσε τὸ ἴδιο βράδυ.

Τὸ παιδί ὅσο καὶ ἂν ἐπεινοῦσε δὲν ἔπερνε πειὰ οὔτε ἄγριο χορτάρι ἀπὸ τὰ περιβόλια. Θὰ μὲ ποῦν πάλι κλέφτρα ἔλεγε στὸν Τσιζότο καὶ θὰ μὲ σκοτώσουν στὸ ξύλο. Τὸ γουροῦνι ἐγρούλλιζε καὶ ἔτρωγε ὅ,τι εὔρισκε. Καὶ ἡ μικρὴ δὲν ἐκαταλάβαινε γιατί ἡ Καρμέλλα δὲν τὸν ἐσκότωνε καὶ αὐτὸν στὸ ξύλο καὶ δὲν τὸν ἔλεγε κλέφτη.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύριζαν στὸ σπιτί, ἡ μικρὴ ἔλεγε στὸ φίλο της. Τώρα θὰ πᾶμε καὶ ἡ Καρμέλλα θὰ ἔχη ἔτοιμο τὸ φαί σου. Καὶ ἅμα ἐσὺ χορτάσῃς καὶ πιῆς καὶ νερό, θὰ μοῦ δώσῃ καὶ

μένα ψωμί καὶ φασόλια καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής.

Αὐτὲς ἦταν ἡ μόνη ὁμιλία τῆς μικρῆς Κανιτούσιας. Καὶ τὸ πρῶτὸ πάλι τοῦλεγε. "Ἄν θὰ εἶσαι φρόνιμος θὰ σὲ πᾶω στὸ λειβάδι τοῦ Ἐφημερίου. Καὶ ἐκεῖ θὰ φᾶς πολὺ ἄγριο μέλι καὶ ἐγὼ θὰ γλύψω ὕστερα τὰ δάκτυλά μου, ἀπὸ κεῖνο ποῦ θὰ μείνῃ κατὰ γῆς.

"Ἔτσι ὁ Τσιζότος ἐπάχαινε καὶ ἐγίνονταν θροφαντὸς καὶ ὠμορφος, ἐνῶ τὸ παιδί ἀδυνατοῦσε ὀλοένα περισσότερο γιατί ἡ χρονιά ἦταν κακὴ, καὶ ἡ Καρμέλλα, ὄχι μόνο δὲν τῆς ἔδιδε οὔτε ψωμί ἀρκετὸ νὰ φάῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔδερε τόσο, ποῦ ὁ πνευματικὸς δὲν τῆς ἔδιδεν ἄφεισιν εἰς τὴν ἐξομολόγησιν.

Μὲ τῆς καθημερινῆς βροχῆς οἱ δύο μικροὶ φίλοι ἐγύριζαν μούσκεμμα. Ἡ Κανιτούσια γιὰ νὰ προφυλαχθῆ ἐσκέπαζε τὸ κεφάλι της μὲ τὸ κόκκινο κουρέλι ποῦ τῆς ἐχρησίμευε γιὰ φόρεμα καὶ ἔτσι ἔμενε μὲ τὸ ποκάμισο, ὀλόγυμη σχεδὸν καὶ ἔτρεχε μέσα στὴς λάσπες καὶ στὰ νερά, μὲ τὸν ἀέρα ἀνεμίζοντα τὰ μαλλιά της. Τρέχα Τσιζότο, νὰ πᾶμε σπιτί γιατί κρυώνω. Τρέχα νὰ στεγνώσωμε στὸ τζάκι, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς τὸ τζάκι ἦταν σβυσμένο καὶ ἡ Κανιτούσια ἐπλάγιαζε μὲ τὰ μουσκεμένα ρούχα της.

Τὰ Χριστούγεννα ἦλθαν. Ὁ Τσιζότος εἶχε παχύνει τόσο, ποῦ δὲν μπορούσε πειὰ νὰ τρέξη. Ἐπεριπατοῦσε βαρεῖα καὶ σοβαρὰ καὶ τὸ παιδί τώρα πειὰ ἐπήγαινε μονάχο του στὸ βουνὸ γιὰ τὰ ξύλα καὶ τοῦ φέρονε καὶ τίποτε φρέσκα κλαδιά μὲ φρούτα γιὰ τὴν ὄρεξι. Ὅταν ἐφευγε τὸ πρῶτὸ, ἐπήγαινε καὶ τὸν ἐχαιρετοῦσε μελαγχολική, καὶ ὅταν ἐγύριζε τὸ βράδυ ἔτρεχε νὰ τὸν χαϊδέψῃ φιλικά.

"Ἐνα βράδυ τὸν ἤρε μὲ μεγάλη συντροφιά. Ὁ ἐφημέριος, ὁ χασάπης καὶ ὁ μπακάλης τῆς γειτονείας τὸν εἶχαν περιτρυνυρίσει, καὶ ἔλεγε, ἐχειρονομοῦσαν, ἐφώναζαν, ἐνῶ ἓνα μεγάλο καζάνι ἔβραζε στὸ τζάκι καὶ ἡ Τερέζα ἐμπαινόβγαине βιαστικά, ἐτοιμάζοντας κατσαρόλες καὶ σουπιέρες. Ὅλοι ἐφοροῦσαν ποδιὲς ἄσπρες, ἀκόμα καὶ ἡ Τερέζα. Τὸ παιδί δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε.

"Ἐξαφνα ὁ χασάπης ἐτραβήξε τὸν Τσιζότο ἀπὸ τὰ μπροστινὰ πόδια στὴν αἰλὴ μὲ μιὰ πάλη τοῦ ζώου ποῦ ἐγρούλλιζε καὶ ἐφώναζε σπαρρακτικά. Ἡ μικρὴ ἐσοριάστηκε κατὰ τὴ συνήθειά της μπρὸς στὸ τζάκι, τρομαγμένη ὡς νὰ ἐπερίμενε τὴ σειρά της. Καὶ ἀπὸ κεῖ εἶδε τὸ μαυρομάνικο μαχαίρι νὰ χώνεται εἰς τὸ λαιμὸ τοῦ φίλου της καὶ τὸ αἷμα νὰ ἀναβλύξῃ ὀρμητικὰ καὶ ἔπειτα τὸ κεφάλι νὰ χωρίζεται ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸ βάζουν σὲ μιὰ στρογγυλὴ

Μικραὶ πρόσφυγες.

πιατέλα, στολισμένη ὀλόγυρα σὰ στεφάνι ἀπὸ φύλλα δάφνης, ὕστερα ἐχώρισαν τὸ σῶμα του εἰς δύο, ἐξύγισαν τὸ καθένα χωριστὰ μὲ γέλοια καὶ χαρὲς καὶ μὲ εὐχὲς γιὰ τὸν καλὸ χρόνον. Ὅλοι ἦσαν εὐχαριστημένοι καὶ οἱ γυναῖκες τώρα ἄλλη ἐτοιμάζε τὰ ἔντερα γιὰ λουκάνικα, ἄλλη ἐτηγάνιζε τὸ αἷμα καὶ ἄλλη ἔλυωνε τὸ ξύγκι εἰς τὸ μεγάλο καζάνι. Ἡ Κανιτούσια τρομαγμένη ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόρτα, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ, νὰ ξεφωνήσῃ, νὰ φύγῃ στὸ βουνό.

Ἡ Καρμέλλα τότε ἐνθυμήθηκε πῶς τὸ παιδί δὲν εἶχε δειπνήσει ἀκόμη. Καὶ ἐπειδὴ ἔξημέρωνε Χριστούγεννα τῆς ἄλοιπε μιὰ φέτα ψωμί μὲ τηγανισμένο αἷμα καὶ τῆς εἶπε: Νά! φάε.

Ἡ μικρὴ ὅμως ποῦ πέθαινε ἀπὸ πείνα δὲν ἐπῆρε τὸ ψωμί. "Ἄφωνη μὲ τὰ μάτια τρομαγμένα ἀρνῆθηκε μὲ μιὰ δειλὴ κίνησι τῆς κεφαλῆς νὰ φάῃ τὸ ψωμί, τὸ ποτισμένο μὲ τὸ αἷμα τοῦ μοναδικοῦ φίλου της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Δευτέρα βράδυ. Εἶναι ἀπὸ τῆς πειὸ συμπαθητικῆς ἡμέρας τοῦ Φαλήρου. Ὁ κόσμος τῶν γλεντιῶν καὶ τῆς ἐπιδείξεως λείπει. Ἡ κυρία μὲ τὰ Παραδείσια, μὲ τὰ μαργαριτάρια, μὲ τῆς πολύτιμες νταντέλες καὶ μὲ τὰ χρυσὰ face à main, λάμπουν διὰ τῆς ἀπουσίας των.

Ἡ νέα τάξις τῶν πλουσίων ποῦ ἐδημιούργησεν ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ ποῦ ἐβγάλεν ἀπὸ τὴν ἀράναιον ἢ ὑπερτίμησις τῶν θαλασσίων νεύλων δὲν ἀρκεῖται τὰ αὐτὸ της ποῦ λάμπουν ἀκόμη τὴν φρεσκάδα τοῦ κινώριου ὀπίσω ἀπὸ τὸ Μεγάλον Ξενοδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ. Ὁ ἐφοπλιστής, ἡ ἐφοπλίστρις καὶ τὰ ἐφοπλιστικά δὲν μεταφέρουν τῆς Δευτέρας τὸ βράδυ ἀπὸ λίρες καὶ ὑπερήφανον ἄτομον των εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν. Εἶναι ἡ βραδεὶα τῶν ὀλίγων καὶ τῶν ἐλεεκτῶν, ποῦ ἔρχονται γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν ἀέρα καὶ νὰ χαροῦν τὸ εἰς τρεῖς μόνον νότες ποιητικὸ τραγοῦδι τοῦ κύματος.

Τὰ τραπέζια εἶναι ἀραιὰ ἐπάνω εἰς τὴν παρόχθιον παράτσα. Γύρω των ὁ κουρασμένος ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης, ὁ ἐργάτης τῆς πνευμα-

τικῆς ζωῆς, ὁ πολιτικός ποῦ παλαίει με ὅλες τῆς ἀνιαρότητες καὶ τῆς σκληρότητες τῶν δυσκόλων αὐτῶν ἡμερῶν, ζητοῦν κάποια ξεκούρασι εἰς ἓνα γεῦμα οἰκογενειακῶ, κάτω ἀπὸ οὐρανὸν στολισμένον με μυριάδες ἡλεκτρικῶν, ποῦ ἀνάπτει ἀδάπανα κάθε βράδυ τὸ ἀόρατο χεῖρ τῆς δημιουργίας.

Εἰς τὴν δευτέρα τράτσκα τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν φθάνει τὸ ἀδιάκριτο μάτι τῶν ὀλίγων περιπατητῶν, ἀπλώνεται ἓνα τραπέζι μικρότερον ἀπὸ τὰ μικρὰ τετράγωνα συνειθισμένα τραπέζια, στολισμένο με χαμηλὰ βάζα γεμάτα τριαντάφυλλα, με γυρολάντες ρόδων ποῦ περνοῦν κυματιστὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τὰ πολύτιμα καὶ ἀπὸ τὰ ἀσημένια σερβίτσια, σὰν νὰ στεφανώνουν καὶ νὰ ἐξευγενίζον τὰ κατὰλευκα λινά.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ξενοδοχείου εὐρίσκονται μετὰ τὸ δεύτερο κουδοῦνι ὅλοι εἰς τὰς θέσεις των. Κυρίες, κοριτσάκια, γέροντες μέσα εἰς μίαν σοβαρότητα καὶ ἡσυχίαν ποῦ θὰ ἦταν πληκτική καὶ μονότονη, ἀν δὲν τὴν ἐδικαιολογοῦσε κάποια προσδοκία καὶ ἀναμονή, ποῦ προηγεῖται πάντοτε τῆς στιγμῆς τοῦ γεύματος.

Ἄλλὰ καὶ χωρὶς αὐτὸ εἰς τὸν τόπον μας αἱ συγκεντρώσεις αὐτῆς τῶν ἐστιάσεων, les agapes ὅπως λέγονται ἄλλοῦ εἴτε ὑπὸ πολυτελῆ στέγην καὶ μέσα εἰς πλούσια μέγαρα γίνονται, εἴτε κάτω ἀπὸ τὸν ὠραιότερον τοῦ κόσμου οὐρανὸν καὶ μετὰ τὴν δροσερὰν συνοδείαν τῆς μουσικῆς τοῦ κύματος, παντοῦ φαίνεται σὰν πένθιμος μυσταγωγία σὰν μελαγχολικὴ καὶ πληκτικὴ ἐκτέλεσις καθήκοντος.

Ἐξαφνα μιὰ κλειστὴ πόρτα ἀνοίγει ὀρμητικὰ ἀπὸ τὴν ὀπίσω κίθουσαν καὶ μιὰ συνοδεία νέων ἀνδρῶν καὶ νέων γυναικῶν διευσθύνεται πρὸς τὸ ἐπίσημο τραπέζι.

Ἡ σοβαρὰ πελατεία τοῦ ξενοδοχείου, ἡ προσηλωμένη εἰς σκέψεις μελαγχολικὰς δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνέλθῃ ὥστε νὰ ἀντιληφθῆ τὴν νέαν καὶ εὐθυμῆ συντροφίαν εἰς τὴν εὐγενικὴν σύστασίν τῆς. Καὶ μόνον ὅταν τὸ ἀπλό καὶ κολοκαρδο γέλοιο τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τραπέζιου νέου, ἀκούεται εἰς μιὰ βραειὰ νότα μπάσου καὶ τὸ βαθὺ βλέμμα τῶν ὠραίων καὶ μυστικοφανῶν ματιῶν τῆς δεξιᾶ του κυρίας στρέφεται γύρω εἰς τὸ περιβάλλον τῆς τράτσκας, ἀναγνωρίζεται ἡ συντροφία τῶν πριγκίπων μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν διάδοχον καὶ ἔπειτα τὴν πριγκίπισσαν Ἐλένην τοῦ Νικολάου τὸν πριγκίπων Χριστόφορον καὶ τὴν ἀκολουθίαν των ἀπὸ δύο κυρίας καὶ τρεῖς τέσσαρας κυρίους.

Εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς τράτσκας ἓνα ἄλλο τραπέζι στολισμένο καὶ αὐτὸ με λυλού-

δικ. Ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας κ. Γκυγιμέν δίδει διπλωματικὸν γεῦμα εἰς τὸν Πρωθυπουργόν κ. Ζαίμην καὶ εἰς συναδέλφους του τῆς Ἀντάντ.

Ὁ ἐξώστης τοῦ ξενοδοχείου προσλαμβάνει μετὰ τὰ δύο αὐτὰ γεύματα γρηγορήρα ἐπίσημον. Μερικαὶ κυρίαι φαίνονται συγκεκινημέναι ὡς νὰ αἰσθάνονται νὰ μικραίνῃ ἢ ἀπόστασις ποῦ τὰς χωρίζει ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἀπλῶστα καὶ ἑλληνικώτατα τρώγουν παρὰ τὸ πλευρόν των, χωρὶς καμμίαν ξεχωριστὴν ἐπιστημότητα, τὴν ἴδιαν σούπα καὶ τὸ ἴδιον φῶμα καὶ ἀλάτι. Ἑλληνικώτερα μάλιστα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους κοινὸς θνητοῦς. Διότι τοὺς λείπει ἡ πληκτικὴ σιγή καὶ ἡ παντοφίλ ἐυλάβεια τῶν τύπων ποῦ κρατοῦν σφικτοδεμέναν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισίν των οἱ Ἕλληνες ἀστοί.

Διότι μιλοῦν ὅλοι Ἑλληνικά, γνήσια, δημοτικά, χωρὶς γαλλικὰς λέξεις καὶ ξενικούς ιδιωτισμούς, χωρὶς τὴν προσποιημένην καὶ τεχνητὴν ἀφέλειαν τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν οἱ διάφοροι μπλαζέ ποῦ τόσο ἐξυπνα ἐχαρρακτήρισεν ἡ σάτυρα τοῦ Σιφιρ-Φαλέρ. Διότι δὲν τινάζουν γύρω των βλέμματα κηθάδη καὶ ὑπεροπτικά, ἀλλὰ μετὰ ἀπλότητα καὶ κλωσύνην, ἰδιαίτερα πάντα γνωρίσματα τῆς Ἑλληνικῆς Αὐλῆς, σκορπίζουν εἰς τὸ περιβάλλον μίαν ἀτμοσφαιρὰν φαίδροπτης νεανικῆς ἄρτυμα ἀπκαρίτητον κάθε οἰκογενειακῆς καὶ φιλικῆς ἐστιάσεως.

Τὸ ἴδιο ἴσως νὰ λεχθῆ καὶ διὰ τὸ διπλωματικὸν γεῦμα, τοῦ ὁποίου προσκεκλημένοι εἶναι ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ζαίμης. Καὶ ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ διπλωματικὴ ἔχουν ἀρίσει τὴν ἀπὸ σκέψεις καὶ φροντίδας καὶ ἀγωνίας ἀκολουθίαν των εἰς ἀπόστασιν. Καὶ μένουσιν ἄνθρωποι ποῦ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ζήσουν κάπως καὶ αὐτοί, ζῶν φυσικῶν, κάτω ἀπὸ τὸν ἀμέριστον καὶ γεμάτον γοητείας Ἑλληνικὸν οὐρανὸν καὶ μετὰ τὴν δροσερὰν συνοδείαν τῆς θαλασσίως συναυλίας.

Ἡ σχιμάνια στεφανώνει μετὰ τὸν ἀφρόν τῆς τὰ ποτήρια καὶ τῶν δύο ἐπισήμων τραπέζιων, χωρὶς νὰ προσθέσῃ οὔτε μίαν νόταν μεγαλητέρας φαίδροπτης, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἀπλοῦν καὶ οἰκογενειακὸν τόνον τῶν συναδελφικῶν. Ὑπάρχουν μάλιστα στιγμῆς, κατὰ τὰς ὁποίας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἑλλήνος διαδόχου ζωγραφίζεται ἀνησυχία καὶ δυσφορία μυστική, ἡ ὁποία ὅμως μετὰ κάποιαν ἐσωτερικὴν προσπάθειαν—προσόν καὶ αὐτὸ τῶν ἐπισήμων διασκεδάζεται, χωρὶς νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τῆς φαίδροπτης τῶν ἄλλων.

Βεβαίως αἱ στιγμῆς ποῦ ζῶμεν ὡς ἔθνος καὶ ὡς φυλὴ κάθε ἄλλο παρὰ εὐτυχισμέναι εἶναι, ὅσον καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ φανώμεθα αἰσιόδοξοι.

Καὶ βεβαίως ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας αἰσθάνονται κοσμιωτέραν τὴν κατάσασιν, ὅσον οἱ κίνδυνοι μᾶς περισφίγγουν στενωτέρω καὶ ὁ οὐρανὸς σκεπάζεται γύρω μας ἀπὸ νέφη βαρύτερα καὶ πλέον ἀπειλητικὰ.

Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ γεῦμα τῶν πριγκίπων μου ἐπανεφέρην εἰς τὴν μνήμην τὰς σπαρτιατικὰς πανδικασίας ποῦ προηγούντο τῶν μεγάλων καὶ ἀποφασιστικῶν συγκρούσεων μετὰ τοὺς Πέρσας, τοὺς πρωκωνίους ἐχθροὺς τῆς συλλῆς. Οἱ Ἕλληνες πριγκίπων, στρατιῶται βαπτισμένοι πλέον εἰς τὴν φωτιὰ τῶν μαχῶν, ἔχουν μετὰ ὅλην τὴν νεότητά των, ἀποκτήσει τὴν ψυχραιμίαν τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζουν ἀσφοβὸι καὶ μετὰ τὴν φαίδροπτην ποῦ ἐμπνέει τὸ θάρρος ἀνδρείων καὶ ἡ πεποιθήσις πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωτικότητα τῆς φυλῆς.

K. ΠΑΡΡΕΝ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὅ, τι κυρίως ὀνομάζομεν Διήγημα, συμφώνως πρὸς τὰ ἀνάλογα εἶδη τὰ τεραστίως ἀναπτυχθέντα ἐν τῇ μεγαλοτόκῃ Εὐρωπαϊκῇ φιλολογίᾳ ἀπὸ τινων δεκαετηρίδων, νομίζω ὅτι κατὰ πρῶτον ἐμφανίζεται εἰς ἡμᾶς ἐδῶ διὰ τοῦ πράου καὶ ἀτόλμου, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐγενούς καὶ τόσο γενναίας ἐμπνεύσεως τρέφοντος Χίου, ὅστις ὀνομάζεται Λουκῆς Λάρας. Εἰς τὸν Βικέλαν ἐπεφυλάσσετο ἡ τιμὴ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα. Καὶ τὸ Διήγημα βαδίζει ἔκτοτε κανονικώτερον, ὀργανικώτερον, ἠὲρ τὸν δρόμον του. Οἱ διηγηματογράφοι, ἐξ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτόν, μετ' ὅλας τὰς διαφορὰς τῶν μικρῶν ἢ τῶν μεγάλων χαρισμάτων αὐτῶν, ἀποσφίγγονται καὶ ξεχωρίζουν καθαρῶτερον ἀπὸ τοὺς ὁμοτέχνους των τοῦ παρελθόντος. Δίχως νὰ σύρωνται τυφλῶς ἢ δουλικῶς ὀπισθεν τοῦ ἄρματος ξένων συγγραφέων, βαδίζουν—θηρομένον, ἐννοεῖται, τῶν ἀποστάσεων—παρὰ τὴν ὁδὸν πρὸς ἐκείνους. Τὸ συνδέον τοὺς ἀπὸ δωδεκαετίας περίπου διηγηματογράφους μας πρὸς τοὺς ξένους συναδέφους των—στοιχείον συνιστάμενον κυριώτατα εἰς τὴν ἐπισταμένην μελέτην τοῦ πραγματικοῦ, ὡς πηγῆς πάσης ἐξιδανικεύσεως καὶ πάσης τέχνης, ἡ φιλολογικὴ συνειδησις, ὡς τὸ ἀποκαλεῖ κάποιος ὁ ἡμέτερος

Παπαδιαμάντης—τοῦτο καὶ διακρίνει τοὺς ἡμετέρους ἀπὸ τῶν ξένων ἐνῶ ἐξ ἐναντίας τὸ συνδέον τοὺς ἀρχαιοτέρους ἐξ ἡμῶν πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους—ἡ ἀγνοος μίμησις—εἶναι καὶ τὸ ἐξαλείφον πάσαν προσωπικότητα τῶν πρώτων.

Ἦδη ἐν τῇ «Ἐστία» ἡ Εὐμορφούλα καὶ ὁ Μῆτρος, οἱ κορυφαῖοι τοῦ χοροῦ καὶ τὸ λοιπὸν σμήνος τῶν ἀπλοπονήρων χωρικῶν τὸ πλαισιούμενον ἀπὸ τὰς ιεανικὰς καὶ τόσο δροσερὰς περιγραφὰς τῶν «Ἀγροτικῶν Ἐπιστολῶν», μᾶς δίδουν νὰ καταλάβωμεν ὅτι τὸ διήγημα, ὅπως ἀνυψωθῆ εἰς τὴν πρέπουσαν περιωπήν, πρέπει πρῶτον νὰ κατέθῃ ἀπὸ τὰ νέφη ἢ νὰ παραιτήσῃ τὸς ἀσκόπους περιπλανήσεις, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γῆν τῆς πατρίδος· ἐπειτα ὅτι πρέπει ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἐμπνευσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς φύσεως καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ταπεινῶν, οὔτινες εἶναι ὡς ὅσπουν ἐκ τῶν ὀστών καὶ σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς φύσεως ταύτης, καὶ κατὰ τοὺς λόγους τῆς Ἀγγλίδος Ἑλλισιῶ, τῆς μεγάλῃς συγγραφέως τοῦ αἰῶνος, ν' ἀνεύρῃ «πηγὴν θελκτικῆς συμπαθείας μᾶλλον εἰς τὴν πιστὴν ἀναπαράστασιν τῶν μοιότητων ὑπάρξεων ἢ ἐν τῇ ἀφηγήσει τραγικῶν περιπετειῶν καὶ μεγάλων πράξεων»· ν' ἀγάπησῃ ὅχι τὰ σπάνια, ἀλλὰ τὰ συνήθη καὶ μᾶλλον τῶν δραματικῶν ἐκδηματιῶν τὸν κοινὸν γεωργόν, ὅστις «κερδαίνει ἐντίμως τὸν ἄρτον του, καὶ τρώγει αὐτὸν πεζῶς κόπτων μετὰ τὸ μαχαίριόν του». Καὶ πρὸς τοῦτοις ἐν ἡ δύο δειλῶς καὶ ψευδωνύμως ἐπιφανέστα διηγήματα τοῦ Κουρτίδου παρέχουν μέτρον τι τῶν σημαντικῶν συναισθημάτων καὶ ἰδεῶν τῶν ἀνακινουμένων ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἑλληνίδος νεότητος πρὸς δωδεκαετίας καὶ πλέον. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ γαλατόχρους ταινία τοῦ πρωῖνου λυκόφωτος διαγράφει ἐντεννότερον εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος.

Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς. Μάλιστα ἀπὸ τὴν Θράκην, τὴν πρώτην κοιτίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ:

Ἄπὸ τὴ Θράκη, βρὲ παιδιὰ,
Τραϊλά, τραϊλά, τραϊλά ραρά,
Ἄπὸ τὴν Πιερία
Ἐβγήκεν ἡ θρησκεία,

ἔφαλλε τῶν « Ἀτθίδων Ἀυρῶν » ὁ ποιητής, μυσταγωγὸς οὗτος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ διηγήματος, τὸ ὁποῖον δι' αὐτοῦ ἐπλατύθη καὶ ἐβαθύνθη εἰς ἀξιοσημείωτον βαθμόν.

Δὲν ὑπερβαίνουν τὰ πέντε ἢ ἕξ ὅσα διηγήματα ἐγνωρίσαμεν τοῦ Βιζυηνοῦ, Ὁ Τουργένιεφ ἦτο διάσημος μετὰ τὰς τρεῖς τέσσαρας πρώτας δημοσιευθείσας διηγήσεις του· καὶ ὁ μέγας τῶν Σέρβων διηγηματογράφος, ὁ Λαζάρεβιτς, ὁ πρό τιμος καὶ εἰς ἡμᾶς ἐδῶ ἀποκαλυφθεὶς, δὲν ἔγραψεν ἐν ὄλῳ ἔργα περισσότερα τῶν πέντε ἕξ. Ἄλλ' ὁ Βιζυηνὸς ἐδῶ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτυπώνοντο εἰς τὴν « Ἐστίαν » τὰ διηγήματά του, μολοντοῖ ἐφερὲν ἤδη καὶ τὸ ἐφόδιον ὄχι εὐκαταφρονήτου ποιητικῆς παραγωγῆς, τρόφιμος τῶν γερμανικῶν Πανεπιστημίων, ἐγκύπτων εἰς τὰ φιλοσοφικά ὡς καὶ εἰς τὰ φιλολογικά, μετὰ γνῶσιν καὶ μετὰ ἔρωτα, οὔτε ἤρθη ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τῆς φήμης, ἀλλ' οὐτ' ἐξετιμήθη κἄν, ὡς ἤρμυζεν, ὑπὸ ἐκείνων οἵτινες θὰ ἦσαν μᾶλλον ἀρμόδιοι νὰ τὸν ἐκτιμήσουν. Δὲν γνωρίζω ἂν ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν, καὶ ποίαν τάχα, εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ἀπλουστέρους, τὰ διηγήματα ἐκεῖνα. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι, καθόσον ἐνθυμούμαι, ὁ κύκλος τῶν νέων τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀντιποιοιμένων τὰ σκῆπτρα τῆς ὀρθαισθησίας τὰ εἶχεν ὑποδεχθῆ μετὰ ψυχρότητα καὶ μετὰ δυσμένειαν ἐκπλήττουσαν. Ἄν δὲ καλῶς ἐνθυμούμαι, τὸ περιοδικὸν ποῦ τὰ ἐδημοσίευσε, καὶ ὑπέστη ἐγγράφους τε καὶ προφορικὰς διαμαρτυρήσεις ὅτι ἐτόλμησε καὶ νὰ δημοσιεύσῃ τοιαύτας ἀηδίας! Ἄντι δὲ γνωμῶν καὶ κρίσεων μορφασμῶν μόνον ἐβλέπαμεν. καὶ δογματικὰς ἀποφάσεις ἠκούσαμεν περὶ αὐτῶν, ὡς περὶ τιποτένιων. Ἐξ ἐναντίας δὲ πολὺς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ Βιζυηνοῦ τῶν ἀθηναϊκῶν σαλονίων, περὶ τοῦ κωμικῶς εἰς ταῦτα ἀπαγγέλλοντος τὴν « Μαρῖώ » τοῦ Βιζυηνοῦ, περὶ τοῦ γελοιογραφουμένου ὑπὸ τῶν σατυρικῶν φύλλων Βιζυηνοῦ, καὶ τὸν γέλωτα ἐκείνου κοσμικαί τι εἰς ἀδυναμίαι τοῦ ποιητοῦ, καὶ λεπτομερῶς ἀνεκκυκλῶντο, δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, ὀλισθήματά τινα τοῦ βίου του ἐν Γερμανίᾳ· οὐδεὶς δὲ λόγος σαβαρὸς περὶ τοῦ ψάλτου τοῦ « Τελευταίου Παλαιολόγου » καὶ τοῦ

« Σοφίανου », οὐδεὶς περὶ τοῦ συγγράφαντος τὰς « Συνεπείας τῆς παλαιᾶς ἱστορίας » καὶ τὸ « Μόνον τῆς ζωῆς του ταξείδιον ». Ἄποτελέσματ' ἀτελοῦς ἢ κακῆς φιλολογικῆς ἀγωγῆς, θὰ εἴπη τις. Ἄλλ' ἴσως εἶναι ταῦτα καὶ γνωρίσματα κοινὰ παντὸς κύκλου φιλολογικοῦ, παντοῦ, μεγάλου ἢ μικροῦ· διότι οἱ προτρέχοντες τοῦ καιροῦ τῶν συγγραφῆς, ἢ πολὺ ἢ ὀλίγον, ἀδιάφορον, ἐνθυμίζουσι τὸν Μωυσῆ. μοιραίως, βλάσφημα στόματα ἀνοίγονται κατ' αὐτῶν: « Καὶ εἶπαν· Μὴ Μωυσῆ μόνον ἐλάλησε Κύριος; Οὐχὶ καὶ ἐν ἡμῖν ἐλάλησε; »

Καὶ ὅμως ὁ Βιζυηνὸς πολὺ τελειότερον τοῦ ποιητοῦ τῶν ἐπικολυρικῶν καὶ τῶν ἐρωτικοσατυρικῶν στίχων εἶναι ὁ διηγηματογράφος ποιητής. Ἡ γῆ τῆς Θράκης, εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ὁποίας συνεκεντρώθη ὅ,τι λαμπρότερον καὶ ὠραιότερον, ὅ,τι ζοφερώτερον καὶ σπαρακτικώτερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ Ἄνατολή, ἢ μαγικῆ αὐτῆ πυξίς, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν περιφυλάσσονται ἀνεκτίμητα κειμήλια τοῦ ἔθνικοῦ βίου καὶ τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως ἀπὸ τῆς μυριοποθῆτου βασιλείσεως, τῆς Σταμπούλ, μέχρι τῆς πτωχικῆς καὶ μαρτυρικῆς Βιζύης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ ποιητής, γοργῶς, παροδικῶς, ἀλλὰ μετὰ καινοπρεπῆ ζωηρότητα, ἐμφανίζεται μέσα εἰς τὰ διηγήματα ἐκεῖνα ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν τὰ στενὰ ὄρια τοῦ εἶδους· ἢ Ἄνατολή, εἰς ὅ,τι ἔχει χαρακτηριστικώτερον, εἰς τῶν μύθων καὶ τῶν παραδόσεων τὴν γοητείαν, εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως καὶ τὴν νοθρότητα τῶν κατοικῶν, εἰς τῶν ἀνθρώπων τὴν ἰδιάζουσαν ἀπλοϊκότητα, εἰς τῆς συγχρόνου ἱστορίας τὰς περιπετείας καὶ τὰς βασάνους, εἰς τῶν δύο ἀπὸ αἰῶνων ἀντιμαχομένων φύλων τὴν συνάντησιν καὶ τὴν ἀντίθεσιν ἐν τῷ βίῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς φρίκης τοῦ πολέμου. Ὁ ἐν τῇ συνθετικῇ ἐργασίᾳ τοῦ ποιήματος ἀμελής καὶ ἀτελής στιχοπλόκος, ὁ ἀναμιγνύων τὰ πεζὰ, τὰ ἀνούσια καὶ τὰ κακῶχη μετὰ στροφᾶς καὶ μετὰ ἄσμα νέαν ποίησιν ἀποκαλύπτει, δεικνύεται πολὺ μᾶλλον κύριος τῆς ἐμπνεύσεώς του εἰς τὴν σχετικῶς ἀναλυτικώτερον ἐργασίαν τοῦ διηγήματος, ἀρτιώτερος, περισσότερον καλλιτέχνης. καθαρώτερος καὶ γνησιώτερος ποιητής. Εἰς κάποια σονέτα τῶν « Ἀτθίδων Ἀυρῶν » συμβουλεύει ἕνα ποιητὴν νὰ μὴ περικλείῃ τὰς σκέσεις του

(Ἄπὸ τὰ Κριτικὰ τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ)

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Γ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

·Η νέα ορχήστρα υπό την καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μετὰ τὸ γλυκύτετον πρῶτον βιολὶ τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλίαι.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Κατ' ἰκαστήν κλήρωσιν ἐκδίδονται 100.000 γραμματῖα ἰσῆς δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2.000 γραμματῖα ἰσῆς δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1916 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξόντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμματῖα παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' αὐξόντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματῖων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ κέρδος.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	Μίγα κέρδη	ἐκ	Δραχμ	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδη	ἐκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδη	ἐκ	»	2.500	»	5.000
4	Κέρδη	ἐκ	»	1.000	»	6.000
1	Κέρδη	ἐκ	»	4·10	»	6.000
1950	Κέρδη	ἐκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενέσεται τῆς 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ἡ δευτέρα τῆς 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1916 ἡ τρίτη τῆς 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1916 ἡ τετάρτη τῆς 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, καὶ ἡ πέμπτη τῆς 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματῖων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ